

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Fortsettelse av væren:
Livsstil

Så Moura, Filipe Alexandre de Andrade Fortsettelise
av tilværelsen: Livsvei/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Fortsettelse av væren: Livsstil

Sanne historier av Nelson
Brás Pereira

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Livsstil

Det som er proklamert, som det er bestemt... livsstil, med andre ord er det alt vi arver fra våre forfedre, så har vi oppdraget, å formere oss når vi når voksen alder, det som er proklamert av lovene i samfunnet, der vi lever i et demokrati.

Med andre alt vi kan tilegne oss, kunnskap, andre ord, alt vi søker når vi vet hva vi har bygget.

Hvorfor det?

For når vi forholder oss til det samfunnet vi er satt inn i med fornuftens makt, må vi alltid leve på en slik måte at vi er et akseptabelt vesenslik at vi av samfunnet selv blir sett på som en gentleman, vi kan ikke være slemme, bare mer verdige enn vi kan være; det er det vi lever for, vi vet også at det må være hjelp mellom oss.

Hvorfor det?

Fordi vi er vesener som skal tjene hverandre, er det derfor det ervervede problemet, å fortelle sannheten når det onde er større for meg.

Hvorfor det?

For vi kan være et sosialt vesen, men vi kan også leve som en villmann.

Når vi ikke blir slått av likemenn.

Men det er alltid og vil alltid være tvil, mistilliten som alltid hjemsøker oss, som vi lærer av, som vi blir undervist av, og det er dit vi går så lenge vi er sikre på at vi virkelig stoler, da tjener vi oss selv godt fordi vi gjør godt.

Vi ønsker å glede alle lesere som kan lese bøker, disse bøkene mine, som du kan finne i enhver bokhandel hvor du kan bli fascinert av temaene du ønsker å lytte til og lese ved leggetid.

Du vil være i godt selskap, du vil aldri lese og se slike sanne beretninger.

Som de som føler at de har den sanne erfaringen til en som har gjort feil, men som har vært i stand til å kurere meg for alle de lidelsene som har hjemsøkt meg.

Hva blir temaet for denne utgaven?

Flyrapporter, kanskje et tema som ikke vil være for sjokkerende, vi ønsker ikke å sjokkere leserne, men rapportene er sanne og er fortalt på en måte som ble opplevd på lovlig måte.

Fordi jeg har levd innenfor loven, trodd, forestilt meg tusen og én ting, følt den sanne følelsen av dyrisk instinkt.

Vi ønsker å vinne med makt, og vi føler for .

Utenfor loven kan det vesenet vi alle har lært at kan finne oss, og tyngden av det kommer fra måten vi har vært vant til å leve sammen på, for til tross for alt det onde vi gjøre, kan det aldri betraktes som ondt.

Jeg tror at alle vesener har en reinkarnasjon.

Vår ambisjon er å leve på en måte som vi tror er lett, men som ikke er lett, og som blir vanskelig vi kommer på kant med loven, og når vi ikke har penger til å betale gode advokater, betaler vi en høyere pris.

Hvorfor det?

Hvis vi ikke kan være morsomme, kan vi heller ikke være morsomme.

Dette er min historie, historien om en ung mann, sønn av en portugisisk far, men født i Afrika. Jeg vokste opp i Pontinha etter at faren min skilte seg fra moren min.

Fra da av begynte mitt virkelige liv med å ønske å leve enkelt, og som jeg allerede har nevnt, kan enkelt bli vanskelig.

Hvorfor det?

For jeg har alltid trodd at loven favoriserer oss når vi viser anger.

Men når fakta er 100 prosent bevist, kan loven, som styres av domstolene, bare gjøre forbrytelsen

at det virkelig skjedde, bortsett fra ulike faktorer som sannsynligvis ville forvirre leseren.

Hvorfor det?

For det ville være vanskelig å formidle til leseren den sanne følelsen av smerten ved ikke å bli tilgitt og få muligheten til å smake på å begå en forbrytelse og kjenne på det onde vi gjør.

Når vi er forlatt av samfunnet, og vi er nabolagets øyne som alle liker å se på.

Hvorfor det?

Du har et øye for å søke, som kommer fra individuelle evner. For vi er alltid født med en arv av å utvikle oss i livet, slik at vi også kan lære bort og en bitter livserfaring, og jeg betaler fortsatt for det!

Jeg ble født i Afrika og hadde tre søstre: Elvira, Cândida og São. Det er en god start på en historie som kunne ha vært strålende, men som ble en ikke fullt så god livshistorie.

Jeg følte ikke mye ondskap mot dem som utførte denne funksjonen, de såkalte fengselsbetjentene, jeg så alltid på dem som fiender, for jeg ville ikke akseptere at jeg virkelig kunne ha sluppet unna med det.

Jeg har begått flere forbrytelser på min vei gjennom livet.

Jeg pleide å bruke dette begrepet, som var slang, som vi hadde med å gjøre, var en form for slang, eller vi kunne også bruke begrepet orientert.

Det var de stedene søkte til, og på grunn av måten vi levde på, var det alltid havna, der det ikke var vold eller der vold ikke fantes på en fristende eller provoserende måte, for vi hadde det egentlig bra med det vi gjorde. Det er ikke godt i samfunnets øyne, for det er ikke noe samfunn som aksepterer det, at andre kan leve av kriminalitet, hvis det ikke blir sett på som et behov for å konsumere stoffer som kan brukes til å tjene til livets opphold.

virker fryktelig ille, men de finnes.

Og som sådan har vi alle våre laster, men som sådan tar vi det alltid ille opp når vi ikke liker noe som alltid har vært umerkelig for oss, som dårlig, men dette har en stor innsikt de stedene hvor vi alle er oppvokst, de er våre miljøer, og det å leve sammen gjør at vi ønsker og har ambisjoner om å leve godt og være bedre enn den andre.

Det var mye tull og tøys, som med de barna jeg vokste opp med, men blant dem var det en jente som jeg alltid hadde likt, helt siden jeg traff henne, og hun hadde bursdag samme dag som meg.

Jeg har alltid likt henne, fra den dagen jeg møtte henne, jeg har alltid likt henne, hun bodde mye hos meg og mye hos søstrene mine, vi hadde et veldig nært forhold, det var ikke kjærighet ved første , jeg tror og vil tro at det aldri vil finnes en kvinne som den jeg elsket, første gang jeg kysset henne, følte jeg meg som en ekte løve, vi liker alle å se oss selv på savannen.

Den som har rett til et liv på lik linje med alle andre menn, til å gifte seg og stifte familie.

Selv om hun aksepterer den livsstilen jeg har levd og at kjærligheten bare kommer en gang i livet, føler jeg meg ikke klok, og jeg har heller aldri sett på meg selv som det, men jeg møtte dem alle, de var integrert på en eller annen måte, vi må alle koble oss sammen, jeg betalte en stor regning, men alt fordi jeg ønsket å ha et godt liv.

Jeg var god til det jeg gjorde, jeg begynte å begå ran, jeg begynte med enkle ran, jeg gjorde noen væpnede ran. Men så ble jeg degradert av det overdrevne forbruket av kokain, jeg følte meg bra av å røyke det, og jeg ville ikke slutte med det.

Det drev meg til vanvidd, men jeg overfalt aldri noen under ranene mine, hvis det ikke var noen reaksjon, hadde jeg ikke trengt å bruke vold, jeg måtte alltid tone det ned i retten.

Jeg vet at hvis du går i regnet, blir du våt.
ville ha tak i pengene eller verdisakene de hadde på seg.

Siden jeg vokste opp i Pontinha, var Lisboa alltid gøy for meg, jeg så på den som en by med historisk og kulturell verdi, slik jeg hadde lest i historiebøkene.

Jeg så utviklingen av å ha et godt liv, av å leve et godt liv, som sådan, med andre ord, jeg ville bare ha pengene, jeg visste at jeg gjorde bra, jeg ville bare ha pengene og jeg hadde dårlig samvittighet for det, jeg ville bare tilfredsstille avhengigheten min og føle meg sosial, i et sosialt miljø, å ha det bra med folk og føle meg normal, normal i et sosialt miljø, i forhold til folk.

Jeg følte meg dominerende, jeg trodde jeg var løven med manken på hodet.

erobre hennes territorium og dominere hennes liv.

Det var slik jeg så på det å ha en kone!

Vel... Jeg så positivt på denne livsstilen i forhold til den skaden jeg kunne påføre folk, jeg har aldri skadet noen på en måte som ville ruinert andre på en brutal måte og etterlatt dem uten noe.

Jeg utnyttet bare omstendighetene i øyeblikket, og jeg gjorde det bare for pengene, for den raske løsningen å røyke kokain, men jeg forlenget alltid det som var uunngåelig, som er det som ikke er født med en mann, eller kanskje vi til og med kan arve det, at årsaken som vi studerer som en mann drikker alkohol og røyker narkotika reagerer i forplantningen av genene i arveligheten som er igjen av konsekvensen av befruktning.

Jeg er ikke ekspert nok til å kunne tyde alt dette og videreformidle denne lignelsen til leseren, som å snakke om det fordi jeg måtte, dette er måter å leve på. Noen ganger blir de tatt godt imot, andre ganger blir de tatt dårlig imot.

Hvorfor det?

For den livsstilen vi har lært, som jeg nevnte ovenfor, er ikke alltid å handle med ondskap, men bli tilgitt, å bli godt mottatt!

Hvorfor det?

Fordi vi lever etter dette, etter standarder, lever vi
Det er form for ambisjon om å kunne ha et godt liv.

Forholdet begynte da jeg var 22 år, i hæren, men jeg ville ikke dra, men loven sa . Og det var da jeg fikk det virkelige forholdet, lidenskapen som jeg aldri kommer til å ha på samme måte som Cristina, og her begynte det forholdet som vi alle ønsker oss, vi ønsker alle å finne vår sanne bedre halvdel.

Jeg levde intenst, jeg følte at hvis hun var borte fra meg, ville jeg ikke ha det bra, og da hun nok at hun hadde litt mer makt over meg.

Jeg elsket jenta, jeg var sjalu, men det var ikke en syk sjalusi, det var en sunn sjalusi, og det var ingen virkelig syk ondskap i den sjalusien som kunne få meg til å tvinge noen til å bli hos meg.

Hvorfor det?

Jeg trodde jeg var alene, og at hvis jeg mistet henne, ville jeg miste kvinnen i mitt liv, men så skjedde det. Jeg ville gå på hovedgaten, og hun ville gå på et diskotek i Campo Pequeno, vi kranget, og det var da vi slo opp, kanskje var det ikke det hun ønsket, storebroren hennes aksepterte aldri forholdet. Jeg kranget med ham, men det var før jeg begynte å elske Tina, men var et øyeblikk av omstendighetene, men jeg likte ham, men han aksepterte ikke min måte å leve på, han sa det aldri til meg, men han viste heller aldri at han var på min side, vel vitende om at jeg var på den rette siden.

Det gjorde ikke så vondt, men han aksepterte ikke mitt forhold til søsteren hans. Han bodde bare sammen med meg på grunn av konteksten, vi bodde i samme nabolag, så vi opprettholdt det forholdet, det vi var vokst opp med.

Moren hennes var fra Nelas, fru Conceição, faren hennes kjenner jeg ikke, men han var en god mann, Raul.

Han lærte seg å leve av kona alene, og på et tidspunkt utropte vi ham til nabolagets skatteoppkrever. Han var et barn, men han hadde allerede tidsfønnelse, han studerte allerede.

Og det var da jeg raskt innså, til tross for unge alder, at jeg måtte kjempe for livet mitt og for det jeg hadde: far, mor, hjem, jeg manglet aldri mat, og det gjorde jeg aldri. For til tross for den lave lønnen moren min fikk, betalte hun 11 escudos i husleie, og det var det, faren min betalte bare husleien, det var det, men jeg manglet aldri mat.

Så det var begynnelsen på slutten, med andre ord, fremmedgjøring kan føre til glemsel, og jeg tror det var det jeg lærte, at det å miste faren min betydde at jeg måtte reagere på samme måte som han gjorde.

Jeg så opp til ham som en helt, en kjempende mann, sønn av ydmyke mennesker. Bestemoren hans, Elvira, var den jeg bodde hos til jeg var seks år , til jeg begynte på skolen, hva skjedde? Jeg ble vant til bestemoren min, jeg trente, uavhengig min fars direkte tilsyn, men på den tiden var ikke øynene mine helt åpne ennå, men jeg hadde en følelse av tid.

Jeg var klar over øyeblikket.

De er noen av de reneste historiene i verden. Hvorfor er de det?

I dag kan hvem som helst bli anerkjent for sin , uavhengig av posisjon eller sosialt hierarki.

Derfor tar vi utgangspunkt i at ingen egentlig kan anklages for noe som helst uten bevis.

det?

Det er slik lovene styres, og vi har alle tilgang til dem. ikke drepe, stjele eller voldta.

Men vi kan gå tilbake til menneskehetens begynnelse, og slike hendelser vil skje igjen og igjen, fordi historien er basert på det. Vi er kontinuitet, den kontinuiteten som alltid vil være kontinuerlig, det som er forutbestemt.

Og det er den absolutte vissheten om at vi lever av en grunn, vi er ikke en fortsettelse av å forbli og eksistere på jorden.

Jeg vet ikke, jeg kunne variere temaet, men det kunne komme i veien for leserens lesning, det kunne distrahere fra den virkelige historien som skjedde.

Men dette er lignelser som alltid vil eksistere gjennom hele boken, fordi vi skal gjøre situasjonene som ble opplevd, mer konkrete og forståelige.

Hvorfor det?

Så du kan se at det hele foregikk i et samfunn der det alltid var sunne liv og forståelse, en del av samfunnet, for i andres øyne kan vi til og med være judaser, men det er en veldig viktig ting i livet: vi sår, er den frukten vi vil høste.

Faren min så alltid på meg og ville se meg som en konge, men jeg er kongen, krigeren som ikke alltid kan vinne, og jeg begynte veldig ung.

Da jeg sa at det som er lett, ikke er lett, men vanskelig, var det det jeg kalte jakten.

Etter at jeg slo henne i ansiktet, følte jeg at jeg hadde mistet henne, jeg følte det virkelig i øynene mine, senere prøvde hun å bli sammen med meg igjen, men jeg aksepterte det ikke, og det var den virkelige historien om forbrytelsen begynte, men jeg hadde allerede et rulleblad, jeg var allerede separert da jeg satt seks måneder i militærfengselet i Santarém, det var militærfengselet.

Arnaldo var dødsdømt på den tiden, så historien om denne personen passer godt inn i min reise gjennom fengselssystemet. Etter hvert som boken skrider frem, vil leseren forstå det virkelige sosiale miljøet, i dette tilfellet fengselssystemet.

Alt var investert for at jeg skulle få et godt liv. Jeg hadde allerede slått opp med Tina. Og hva gjorde jeg? Jeg prøvde lykken.

Jeg jobbet til og med i Pontinha-metroen som snekkertjener. De svarte fryktet meg, jeg jobbet med svarte fra Kapp Verde, gode mennesker som ønsket seg et bedre liv som de ikke hadde i hjemlandet.

De var på jakt etter et bedre liv i Portugal, noe de ikke kunne få i sitt eget land, og det var derfor de emigrerte fra hjemlandet.

Det var lettere å lete etter Portugal på grunn av nærheten.

Jeg begynte å føle nærheten til kappverdianerne, å omgås dem, kappverdianerne ble kalt dårlige fordi de måtte kjempe mot ulikhet, og da de kom hit til Portugal ble de ikke godt akseptert, fordi den oversjøiske krigen hadde funnet sted, og på den tiden var jeg fortsatt et barn, jeg var en chavalito, jeg våknet opp, og det var da jeg begynte med det ingen ønsker av en sønn, jeg begynte å vandre, jeg var aldri en vandrør, jeg var en vandrør.

Jeg hadde allerede en forståelse av min fortid, jeg så foreldrene mine gå fra hverandre da jeg var åtte år gammel, jeg studerte allerede, og dermed visste jeg allerede at det ikke kom til å gå særlig bra for meg, jeg kjente avgangen til mannen jeg holdt som en helt.

Da jeg så dette tapet, innså jeg allerede i ung alder at jeg måtte hjelpe moren min, men jeg elsket virkelig faren min.

Jeg var sammen med ham hver sommer til jeg var 17. Jeg fortsatte senere da jeg var i militæret, men så begynte jeg å gli bort, noe som er naturlig.

På den tiden var han i Figueira da Foz på Transport Service Practical School, hvor jeg tilbrakte ferien sammen med ham.

Min far var en tøff mann, han hadde en tøff barndom, han mistet faren sin da han var 14 år, og det var min bestemors ambisjon å vokse opp livet, å få mer støtte og mer penger.

Min far sa at hans avskjed var kjærlig, det var fra en han likte fordi det var en forhastet avskjed, siden avskjeden ville han aldri se sin far igjen, men han vokste opp med å hjelpe sin mor, han var den sønnen som bodde lengst i sin mors hus.

Jeg bodde hos bestemoren min i seks år, men hun var tøff, hun kom fra bunnen og vokste opp hardt, hun lot aldri barna sine gå sultne.

Han var gruvearbeider på den tiden. Han var på jakt etter malmavtaler, men det ble ikke noe av. Han var også syklist, så gikk han inn i hæren og fortsatte karrieren der.

Han ble en normal mann, han dro dit på grunn av livets nødvendighet, fordi han sikret seg det vi alle må sikre oss, selvforsyning.

Dette skjedde fordi han var en tøff mann, en venn av en venn, en venn av barna sine, men han sa ikke mange ord, men han var respektfull og ærlig.

Det var det han alltid ønsket å etterlate meg, men det var, der ser du, det var separasjonen, jeg flyttet litt bort, jeg fortsatte ikke med mer inngående akkompagnement av måten å være på og måten å leve på, av vanskeligheter å overvinne og livets hinder sikret en jobb for å sikre fremtiden for å kunne formere seg, de er alle gode barn, vi er verdige å være hans barn, men det var også mangel på forståelse og lojalitet fra min side, jeg ble det slemme vesenet som jeg hadde sagt.

Den psykologiske piskingen av følelsen gjorde meg bare verre, jeg var aldri i stand til å se at det gode skal praktiseres, men siden jeg bare mottok det onde gjennom separasjon, var jeg bare i stand til å se at det gode skal praktiseres.

Jeg tenkte på ondskap.

Og slik gikk det helt frem til fordømmelsen. Hvor begynte det?

Separasjonen var over, og det var da jeg begynte å men det var min livsstil fra fortiden, og der følte jeg meg trygg fra bekymringen for skuffelsen jeg hadde følt, men der sverget jeg, du forlater meg, jeg skal aldri gi meg bort igjen.

Min måte å leve på var å konsumere og stjele, og det var da jeg fortsatt lette etter henne, og jeg lette etter henne flere ganger, og det var da hun ville akseptere meg igjen, jeg vet ikke, du fikk meg til å lide, jeg vil ikke ha den følelsen igjen, det var smertefullt, men jeg måtte alltid leve, og jeg har henne fortsatt.

Jeg har henne fortsatt i bakhodet, og det er derfor jeg tilbrakte så mange år i fengsel, fordi jeg alltid tenkte på henne. Det er derfor jeg verdsetter denne lidenskapen så høyt, jeg har aldri opplevd noe lignende.

Linhó, etter tre måneder i varetekt kom jeg inn i Linhó fengsel for straffedømte, historien min der begynner med til et vesen som er begrenset av taperhet, av det vi må takle i andres verden, det som skjer er , da jeg visste at veien kunne være veldig lang i innesperring, vendte jeg meg til jungelen for å klare meg, det var den enkleste måten å håndtere de som begår forbrytelser og er i fengsel, det er en verden der dumhetens lov hersker, og når du har med esler å gjøre, må du vite hvordan du skal håndtere dem, men hvis du er for smart, kan du falle, så livet der må ikke tas så mye til lands som til havs, det var min redning, det var metoden jeg valgte som fikk meg til å vinne, men min start skulle bli lang, og det var en trøblete start fordi jeg fant meg selv uten kone, uten frihet, jeg fant meg selv fanget, fortapt, og jeg var ung, jeg tenkte på alt som være i de årene jeg kunne tilbringe der. Så hva gjorde jeg? Jeg begynte med å få respekt, det er ikke lett, selv om jeg ikke vil gå inn i voldelige konflikter, de skjer fordi de går gjennom en rutine som jeg senere kom til å innse, rutinen som jeg etter å ha sett den ble kvalm av å leve, jeg trodde aldri at mennesker kunne gjøre så mye skade på hverandre fordi noen selger narkotika, andre er brukere fordi livet i fengselet dreier seg om monopolet er narkotika fordi det var slik jeg begynte å røyke heroin, da jeg allerede hadde kommet inn i fengselet.

Jeg bestemte meg for å begynne med heroin, men på en spøkefull måte, se jeg skal røyke heroin, men det neste jeg visste var at jeg satt fast og jeg kunne ikke gjøre noe med det, men jeg lærte hvordan jeg skulle gjøre det, men det vil bli fortalt senere, så begynnelsen var dette med å ha et liv i fengsel til tross for virkeligheten som unnslipper nytelser, jeg resignerte bare til forbruket av heroin fordi jeg visste at det ville ta meg bort fra ideen om å ha sex, jeg ble matet av et kjemikalie som ikke ville la meg tenke på det. Jeg har hatt platoniske kjærligheter, som er legitimt, og jeg har hatt store kjærligheter, men det er noe som garantert, men det er ikke nok bare å prøve det, det er ikke nok bare å ville røyke, det alltid aspektet av å ville være ledere, av å se andre i et hierarki som befaler det du vet du ikke, det er smertefullt, det er vanskelig å bære, jeg bestemte meg for ikke å synes synd på noen, for jeg var der også, jeg betalte en rettferdighetsgjeld, men min vei var veldig dårlig, hvis jeg hadde lært denne leksjonen tidligere, ville jeg ha vunnet og jeg ville ikke ha tapt fordi jeg ville ha kommet ut midt i straffen, men mitt image ble brent, jeg hadde mange referanser, det er en beretning om min tid i fengsel, det var begynnelsen på slutten, en hard begynnelse, som jeg ikke kan angre på årene jeg røykte det stoffet, det hjalp meg å frigjøre et stort behov som vi alle føler, det er logisk å ha glede, ha friheten til å gå rundt og være vakker, i disse årene

Jeg har alle hatt kjærlighet som jeg har bygget opp inni meg, men det bli til senere, nå skal jeg snakke om reisen som er lang, jeg vet ikke hvordan alle begynner ved inngangen når de er fordømt, som er å søke velvære, selv innenfor klosterlivet, men det er alt sammen subjektivt, for det er ikke sikkert at vår velvære behager dem som ser på oss, det kan mishage oss på flere punkter, for det første kan det være tyveri, for det andre kan det være slaveri, arbeid, for det tredje kan det være å bli barnepike eller husmor om dagen, det er så mange forskjellige menn i fengsel at vi ikke alltid kan vite hva som foregår inne i sjelen eller hva hver enkelt liker, mange velger det gode for ikke å bli skadet, men utover alt dette er det et enda viktigere poeng, du kan aldri, aldri kjøpe et vennskap, selv om det er betalt i fengselet, konfrontasjonen er veldig tøff i fengselet, det er de som ikke har noe, konfrontasjonen i fengselet er løs, løs på den ene siden sterk på den andre, jeg ville gitt en milliard eller hva jeg måtte gi for å gå tilbake, for å slippe unna, men jeg gå denne veien, jeg ville gå den harde veien, det var den jeg alltid brukte en stund på å forstå, min side var mer psykologisk.

Fra da av fant jeg aldri veien til det gode i fengselet, jeg trodde ikke på det , jeg så bare det onde. ? Fordi jeg følte avsky for meg selv, fordi

I andres øyne var hun ikke annet enn en piraya, piraya er et slanguttrykk vi pleide å bruke, som betyr sjefete, noen som ikke vil vie seg til noe annet enn det de har resignert, de følger alltid den veien som alltid fører til det guddommelige, kraften kommer fra , fra troen på håp og tro, og jeg har alltid båret den med meg, jeg har sett mord der inne.

Men jeg ga blaffen, og de lot meg leve, de prøvde aldri å skade meg, når sant skal , og det var akkurat slik det hele begynte, jeg var veldig ustabil, uforutsigbar, og rektoren på skolen oppfordret meg til å fortsette med studiene, men det gjorde jeg, men ikke alle som studerte hadde støtte fra familien, garantert støtte.

Det eksisterer alltid når det er garantert med en lovlig måte å leve på og å kunne kreve det som er galt, det er derfor det kalles garantert støtte, innenfor loven er det de som gir oss ondskapen når vi blir presset og slått av systemet, fordi fordi vi ikke har penger, vi presset inn i et system der hvis det er penger går alt veldig bra, rettferdighet fungerer, fordi hvis det ikke er det, er det borte.

Uansett hvor mye de tror på deg, er det ingenting de kan gjøre for å endre , for de er tjenestemenn, og de må bare rapportere det, de kan ikke handle, uten de kravene som er fastsatt domstolene, hvis det kommer en klage, blir det åpnet en etterforskning, men hvis de skulle åpne en etterforskning, slapp jeg alltid unna fordi jeg kjente til fengselet, jeg kjente de korrupte vaktene, de som fraktet narkotika inn i fengselet, noen slapp unna med det, andre i fengsel.

Noen av disse politimennene som ble arrestert kjente jeg allerede, jeg skilte meg ut, og jeg hadde en episode med en av dem, Alfredo, han var en nattens mann, nattens konge, en nattklubbeier, det er den virkelige kongen mafiaen, han fortjener et bedre liv, han var tidligere politimann, bare at han gikk den kriminelle veien, jeg er veldig glad for å nevne ham i boken min fordi jeg lærte et par ting av ham, selv om han var politimann og jeg hadde en mindre positiv episode i livet mitt med ham, de prøvde å drepe meg i Linhó fengsel, men på den tiden var jeg allerede en veteran, jeg hadde sittet der i fem år. Jeg kjente alle de ansatte, og alle kjente meg, og den episoden hadde en dårlig effekt på hele fengselet, på de innsatte, fordi jeg var en oppmuntring for dem alle, jeg var det eksemplet de så i meg, for å sikre kontinuitet i fengselet, for vi måtte fortsette.

Jeg var der, og da jeg sa ovenfor at kappverdianerne skulle være min forening, tok jeg ikke feil, det var de faktisk, de ville gjøre opp for den episoden, de prøvde å drepe meg, jeg ble invitert til å være mannen i spissen, men jeg ikke utnytte noens forening, jeg fikk ham bare til å innse at hvis jeg ville det, ville han være død.

Men ved skjebnens ironi skjedde ikke noe av dette, de bare slo ham, de drepte ham ikke, han forsonte seg og prøvde å styrke mitt vennskap med ham, men han visste inni at han aldri ville glemme den episoden, jeg tilgav ham bare fordi han var ydmyk og hadde latt seg lure av det de sa om meg, ikke av fangene, men av ledelsen, fordi han visste at han ikke kunne slå meg, han ville betale døden på forhånd, jeg lot ham gå, da jeg skjønnte at han var ydmyk, lærte jeg å respektere og akseptere ham, for han ville ikke vært i live hvis jeg ikke ville ha ham, men det var ikke verdt det, det var bare en høy pris å betale,

Jeg ble kritisert av de vanlige fangene som hatet politiet,
Jeg ble hånet.

- Nelson, hvordan tar du denne fyren?

Jeg aksepterte ham fordi han, bortsett fra alt annet, var profesjonell, han hadde fått mektige fiender i det miljøet han levde i, som politimann hadde han mye kunnskap, han kjente folk på toppen og han kjente mektige folk som kunne hjelpe, han truet meg til å slutte å snakke med denne personen, ellers ville de ikke lenger ha vår respekt og de vår, men jeg lot ham leve, han var en av oss, kappverdianerne jeg nevnte var Nelson og Carlos, de bodde akkurat i området der jeg vokste opp, de var min skulder lene meg på, og utbruddene kom senere, og de ville se denne massakrert, men jeg lot ham gå, jeg vil ikke ha noe fra denne fyren, har jeg ingenting imot ham, og historien disse brødrene, Carlos, ble skutt og drept av en PSP-agent, han hadde et kriminelt rulleblad, han var veldig forslått, han spilte sjakk med meg, han var en "ekspert" på emnet, han visste bare hvordan han skulle spille for penger, jeg sa alltid til ham, det er ikke verdt det, vi spiller for kjærligheten til skjorta, men på den tiden gjorde han det bra, han ble sponset av Manuel og Romão og Badona, Vi håndterte hverandre som brødre, det var gjensidig hjelp, det var alt mellom oss, i et miljø der kriminaliteten lurte når som helst, på millisekundet, det er mye, og noen ganger kan du bli fanget i midten, og etter at vi hadde gjort det, bestemte jeg meg for å fortsette på min vei, jeg gjorde mye eskorte inne i fengselet, med andre ord, jeg sørget for at noen hadde det bra, og

for å tjene mitt, med andre ord, den ene hånden vasker den andre.

Det var mottoet, mottoet om gjensidig hjelp, men det var alltid en risiko for å komme i en situasjon hvis vi ble bedt om å gjøre det, det skjedde et drap i Linhó, det satte jeg aldri spørsmålstegn ved, det var gode dager og gledens dager fordi jeg til og med var fast bestemt på å gjøre det, jeg kunne ikke gjøre det, jeg tenkte alltid på meg selv, jeg tenkte aldri på andre.

Alt gikk veldig raskt til jeg ble overført til Jødenes dal etter åtte år i Linhó, de ville aldri ha meg eller aksepterte meg godt, de ønsket å skade meg, men de respekterte meg, de ventet alltid på min uforsiktighet, som jeg aldri ga dem. Det var en kvinne som jobbet i juridisk avdeling, hun likte meg og jeg tilga henne, men jeg tilga henne med glede, den dagen de satte fellen for meg var akkurat da jeg var mektigere enn noensinne, jeg snakket aldri mye med dem med politiet, det var en fare, jeg var villig til å gjøre hva som helst.

Uansett hva som måtte skje med meg, fordi jeg har fått en utdanning basert på fremtiden og har kunnet leve med det, er det en sterk faktor for oss å være , å være vant til det og å ha lært livet er slik, vi lever for å dø, vi gjør bare naturens vilje, den tar oss når den må.

men da jeg ble overført til den jødiske dalen, men alt det var bak meg, begynte en ny syklus, dette min måte å leve på og min måte å tenke på, å ikke tillate noen form for overgrep, jeg hadde min karakter, jeg kokte i veldig lite vann, og da jeg kom til den jødiske dalen, bestemte jeg meg for å ta en ny kurs, jeg ville bli kvitt marerittene fra fortiden, selv om jeg hadde dem, fra fortiden, jeg hadde dem egentlig ikke, det var en enkel måte å si, det som går rundt kommer rundt, det er ikke slik, det som går rundt, kommer rundt; du må bare gi slipp, la deg lulle inn i fantasien om at du virkelig er et dominerende vesen og at du eier hele galaksen, med andre ord, alt er dysfunksjonelt og alt er lagt opp til det, fordi de er arbeidsgivere og de kontrollerer ikke de ansatte i deres eventyr med å stjele og å kunne si at det er legalisert, det er en form for bedrag, et av de øyeblikkene jeg er mest stolt av i Linhó var erobringen min, for i tillegg til å sikre navnet mitt på torget ...

Jeg hadde en ting til, det var alt eller ingenting, det var alt eller ingenting, det var vei utenom å vinne eller dø, det var det mottoet jeg hadde inni meg, styrken til å leve og nyte det jeg ikke mens jeg var innelåst, jeg brukte aldri vold mot kameratene mine, jeg gråt nesten tårer over den ondskapen jeg så utøvet av andre kamerater som var dominert av vold og som var

kanskje de tvang meg til å gjøre alt det smuglerne ville, men jeg valgte ikke en vanskeligere vei, selv om jeg var hekta på heroin, jeg sverget til meg selv at hvis jeg ville leve i fengsel, ville jeg være villig til å drepe og leve på en verdig måte slik at de ikke kunne plage meg til slutt, til slutt er det all motgang i øyeblikket, det er det vi må forholde oss , selv om jeg ikke ville skape meg fiender der det ikke fantes noen og gå dårlig med meg selv, var det som prøvde å skade meg, ledelsen likte meg ikke, så det var det de gjorde, de sendte sine informanter for å være til stede tiden når jeg var åpen, slik at de kunne være bedre informert, De hadde dårlig samvittighet, men en ting fanget min oppmerksomhet og fikk meg til å forandre meg, jeg baserte meg mye på lærerne jeg hadde, jeg følte platonisk kjærlighet til noen av dem, og det var da det gikk bra, men så kantret båten, de tok meg og satte meg i en jødisk dal, det var vanskelig etter åtte år i Linhó, Jeg etterlot meg en enorm fengselshistorie, for jeg kjente dem alle og de kjente meg, og det var derfor de aldri ville straffe meg 100 prosent, jeg ble straffet med disiplinærstraff, noen for aggresjon og andre for verbal aggresjon mot vaktene, og det var slik jeg innså at jeg egentlig hadde å gjøre med en mafia som var mer som en mafia.

Jeg spilte mye ball, for min egen fornøyles skyld, jeg spilte faktisk alt som fantes å spille, jeg spilte det høyeste trumfkortet du noensinne kunne , spar ess, noen fortalte meg at jeg kunne innse at jeg ville være uheldig med det kortet, og jeg ble fortalt at jeg kunne være uheldig med det kortet, tidene forandrer seg, og det var da jeg begynte å innse at livet ikke er inne i , men utenfor, men jeg ville aldri internalisere det, men jeg visste at det var min sterke side; Det begynte en dramatisk historie som endte med drap, det var tre brødre som alle brukte heroin, og heroin var for dem øyeblikkets behov, med andre ord, de var avhengige av det, de var narkomane.

Men innerst inne var de ydmyke mennesker, de hadde gode hjerter, for de trengte hjelp, for i det livet de levde, og jeg levde det også, var det et hardt liv, vi kan til og med si at det var slaveri, på grunn av livet ble gjort på, hver dag måtte vi røyke, ellers ble vi bakfulle.

Men alt dette er resultatet av en livsstil, den som driver saken, for jeg har til og med skrevet dikt om det

Alle ba meg om dikt, enten det for å skrive til kjæresten sin eller hva som helst, de ba alltid om et dikt, men jeg gikk meg vill, og det var da jeg var på tæring at jeg adopterte denne livsstilen, jeg vet hva jeg vet, og jeg er ikke villig til å lære noen noe fordi jeg hadde erfaring med å gjøre det tidligere, det gjorde meg til en helt av noen som var i søpla og klarte å komme seg opp igjen.

Alt kom ned til det, måten vi opplevde det på, måten vi levde på, måten vi måtte skaffe stoffene for å røyke, for hvis de ble tilbudt og gitt til meg, ville jeg ikke kjøpe dem, jeg ble en hallik for langerne, for å selge måtte de garantere meg min daglige bakrus, Det var da jeg ble hallik for langerne, jeg fikk kallenavnet for det, de ville alle hjelpe meg, de ga meg narkotika å selge og jeg konsumerte dem, jeg hadde den største fritiden som noen narkoman kan ha, å være avhengig av narkotika for å røyke.

Men jeg var kjent for min sportsånd, for min trening, fordi jeg trente hver dag, og det forvirret folk som så meg og så på meg, de hadde alltid en paranoia, paranoiaen som jeg allerede har nevnt i denne boken, mistroen som er tvilsom, når vi gjør det onde, er vi alltid bekymret, vil det onde skje med meg?

Jeg ble vant til denne livsstilen, og det var vanskelig for meg å integrere meg i det sosiale miljøet etter fengselsoppholdet, fordi det er et miljø som vi kjenner, det er et veldig lite område der daglig omgang fører til at vi blir kjent med hverandre, men ikke fysisk.

Vi ønsker alle å være ansvarlige fordi vi tror det er vår rett å ønske å erobre et rom som gir oss selvtillit, å bli satt inn i et miljø der vi alltid håndterer frykt, men det er ikke frykt, det er rett og slett trygghet, vi kan overvinne situasjonen ved å vite hvordan vi skal være, vite hvordan vi skal snakke, vite hvordan vi skal være i den mørkeste virksomheten du kan tenke deg, i narkotikaverdenen den er veldig stor, den er enorm og den er enormt stor, alt du kan tenke deg når du snakker om kriminalitet, alt du kan tenke deg i virksomheten som ikke tjener til å tjene penger, I dette tilfellet, tyveri, smugling, med andre ord, vanskelige anklager, vanskelige ting å gjøre, det innebærer også utnyttelse når det er en kronisk avhengighet der menneskene selv vet at de ikke har noen vei ut, de er kuert av avhengighetsfaktoren, de er kommandert, de er underkuert, for å presse penger fra familiene sine som føler smerten av å se en kjær i en situasjon der de ikke er i stand til å tjene til livets opphold.

sønn som er heroinavhengig og antar at alt som kan gå tapt når det gjelder menneskeverd, med andre ord å miste alle verdiene i den oppdragelsen vi har fått til å være noen i livet, leve slik vi har lært å leve fordi det er de verdiene vi er vant til å hedre når det gjelder den sosiale orden og de etiske verdiene som våre foreldre etterlot oss, og som vi vil proklamere uansett hvor mange barn vi , det er den oppdragelsen vi vil lære er alltid en forlengelse av livet.

Det står skrevet i Bibelen at vi er født for å formere oss, men vi kan også lese i Bibelen at Kain drepte Abel, sin bror, men han ble velsignet og tilgitt, han ble villedet Det hender noen ganger i livet at vi blir ledet feil, den fatale, den som faktisk er skrevet, fordi den ble skrevet av erfaringen og formen på lovene som vi levde og vokste opp med.

Hvorfor det?

Fornuften vinner alltid, og alle vurderinger som kan gjøres om livet, kan noen ganger ikke være de riktige, alt tynges av en faktor: ærekrenkelse, ikke å være morsom, ikke å være den som alle synes er .

De vil forakte og ydmyke; de har det bra slik, og når det er mangel på økonomisk makt er vi alltid begrenset til å spille, fordi det også antas at dette er et spill, med andre ord, det er de som sier at du må vite hvordan du skal spille, dette er populære ordtak slik at flaks kan treffe oss hvis vi noe bra, og at flaks kan gi oss det vi leter etter, velvære, å ha det bra med , å kunne hjelpe fordi vi har lært oss å gjøre det også, vi deler et felles liv med våre foreldre, våre brødre, søstre, besteforeldre og bestefedre, fordi dette er vår generasjon, fordi vi er fortsettelsen av deres syn på oss som vesener generert fra deres avkom, med andre ord, De vet at vi har evnen til å kjenne hverandre, vite at de er våre og at de alltid er på vår side, men de liker aldri å se på eller ha et familiemedlem de ikke liker. De et bilde av å bevare livet, det består av progresjon, enhet, velvære, ingen liker det, eller å se noen som er en del av vår familie eller står oss nær, for til syvende og sist er vi alle mennesker, vi må forholde oss til hverandre, og familiemiljøet ønsker noen ganger å ta oss for mye inn, de føler at de eier det de har skapt, og de gjør det til en livsstil som er skrevet om i all teologisk lesning du kan lese, med andre ord studiet av religioner.

Vi tar alle moralske lærdommer, det er på sin plass at de som føler seg så nær oss, som gjør alt i sin makt for at våre kjære skal ha bra, uansett hva, og aldri ønsker dem vondt, i møte med det bildet de bevarer og det de har lært, de verdien de har blitt veiledet av, ikke tillater dem å se godt på en situasjon som kanskje kunne vært løst hvis den ikke noen ganger ble misforstått. Med andre , alt er veldig pent, og mediene formidler det også slik, akkurat som fasaden, vi skal vise et pent bilde, de er også presset av en makt som vi alle aksepterer som ansvarlig, et veldig tøft tema, men som har å gjøre med alt som skal rapporteres, det eksisterer, vi eksisterer, vi vil fortsette å eksistere, utdanning gis også til dem som hevder å være fornuftens mestere og noen ganger formidler og ønsker uenighet, de har alle en ting til felles for å opprettholde seg: velvære, et velvære som kan gi dem mestring av alt de kan strebe etter og ønsker velvære for samfunnet, men de har alle levd og blitt oppdratt med en far og en mor, de har fått de rette forutsetningene for å kunne utvikle seg i en karriere som de streber etter, men de mislykkes også, men de glemmer alltid og styres av bilde; jeg har opprettholdt denne diskursen fordi min storhet er enorm i dette livet, jeg har lært mye, jeg har utviklet det jeg måtte utvikle

selv om jeg var innelåst, tenkte jeg aldri på slutten, jeg ønsket alltid å ha direkte kontakt med personalet på institusjonene der jeg var, min fengselskarriere kan jeg kalle det, det vil bli bedre tolket i ordets termer slik, men det må være, det må tolkes på den mest ærlige og oppriktige måten som det finnes i livet. Det er relatert til bilaterale relasjoner, som er relasjoner som styrer alle nasjoner, som er saker av fellesskapsinteresse for å sikre goder, slik at de kan sørge for den velferden som er innført i verden. Frihet er det vanskeligste emnet å snakke om, vi kan gi bort all vår frihet, det vakreste i verden, det er den største gleden du kan ha i livet, det er å være fri, vi må bare vite hvordan vi skal overvinne alle hindringene som vi møter i livet. Det finnes et stort utvalg av dem, jeg begynner med den viktigste: det sosiale gode, vi har alle en ting til felles, vi liker oss selv, vi kan være stygge, vakre, det spiller ingen rolle, vi blir vant til å leve sammen, utseende er ikke alt; noen ganger, bak et godt utseende, kan jeg finne en mindre side, men det var Apollons side, skjønnhetens side, beskrevet av Nietzsche, jeg fulgte hans selvbiografi, det er ingen grunn det, skjønnhetens side er den som får oss til å drømme, som får oss til å elske, den bringer alt godt, men der er det, det gode går hånd i hånd med det onde, som Nietzsche sa...

Når vi snakker om alle vesener som eksisterer på toppen av jorden, hvem de enn er, enten de er politikere, dommere, ordførere eller foreningsformenn, kan de alle være det, Selv TV-programledere kan være karismatiske og ha en følelse av takknemlighet, men ingen kan tilgis, ordet "tilgivelse" betyr at vi alle har en grunn, og når det stilles spørsmål, må vi anta at alt vi gjør er til fordel for de lovene som styrer et samfunn, og at vi kan leve opp til ordet "lov". Det er der de fikk retten til ikke å bli straffet og til å bli definert av loven fordi alt passer sammen, overgrep eksisterer, har eksistert og vil eksistere er prologen.

Og prologen kommer fra transcendens, en læring av det hinsidige, vi lever alle fordi vi vet at transcendens er mer enn det hinsidige, det er å kunne være, det er å kunne være, å kunne undervise, det er å ha alt, men det er et nøkkelord som betegner alt dette: filosofi, en livsstil, gleden ved å leve, det er dette som utgjør en av transcendensens faktorer, vi fortsetter å være og vi fortsetter å leve på samme måte, i værens utvikling, å ha blitt generert, å bli forlatt gjør ingen dårlig velsignet, det gode som vi kan praktisere er det guddommelige, det vi har lært, det er vår skjebne vi har lært...

alt er etterlatt til oss som en arv av store verdier, så de opphøyer seg selv i ordene de skriver, men alt dette er forherligelse av å opprettholde makt og å være i opphøyelse, fordi alt dette kunne være vakkert, hvis alt virkelig ble oppfylt og skrevet ned, ville det være veldig bra.

Hvorfor det?

Vi ville gå inn på den bredeste veien av menneskelig forråttelse, vi er slaver av legalisert demokrati, og situasjonen med å være innelukket og bli underlagt strengere regler; noen ganger reagerer vi ikke på samme måte som normalt på en beroligende måte, det kalles transcendens av å være, transformasjonen til den grusomste siden av å være, det var det jeg følte, jeg lærte av min egen erfaring at sinne er en næring for å leve, for å leve og overleve, det er sett og dermed bevist av vitenskapens verdier som domineres som en trygg måte å leve på når det må være slik, vi kan ikke unnslippe problemet, våre egenskaper er forskjellige, men de stammer alle fra det samme, mystifisering, det er ingen vesener som er mer perfekte enn noen andre, alle vet hvordan de skal leve, for det trenger de garantert og troverdig støtte for alle vesener, vi jobber i samarbeid, vi tjener penger slik at andre kan få et bedre liv, arbeidsledighet, en sak...

Dette er en opplevelse som dere alle vil dele med meg, jeg har kalt denne historien fortsettelsen av å være, den vil være forlengelsen av denne utgaven.

Det hele begynte etter at foreldrene mine gikk fra hverandre, jeg ble tatt opp på en nonneskole i São Miguel, det var navnet på skolen, jeg tilbrakte ferier med faren min, jeg var nær der, men etter separasjonen hadde jeg ikke noe godt forhold til faren min, og det var der det hele begynte, moren min hadde flyttet til Pontinha etter separasjonen, jeg var rundt 10 år gammel, da jeg ankom og ble kjent med Pontinha, stakk jeg av fra skolen, jeg aksepterte ikke den måten å leve på, men de tok meg til fange, Jeg var uskyldig, jeg visste at lovens makt eksisterte, faren min var i militæret, jeg våget å gå langs veien på grunn av historiene faren min fortalte meg, om å være en mann som tjente i militæret, han tjente nasjonen, en hard mann som jeg allerede har sagt, men lot seg rive med av sin lidenskap for å elske en annen kvinne, god mann, fysisk sterk, intellektuelt også, jeg nøt godt av å ha arvet genene hans, jeg hadde ham en helt, dette var all lærdommen som senere kom til å bli transformert.

Hvorfor det?

Jeg visste at jeg kunne dominere, fra det jeg skilte meg, da jeg bodde hos moren min ble jeg uavhengig, jeg skaffet moren min en elsker, en hardtarbeidende mann, han jobbet på postkontoret og han jobber, han er en mann av verdi, det begynte der også, jeg trengte å hjelpe moren min og jeg ble den dominerende i saken, alt var godt , Jeg angret, jeg gråt, men jeg vant, jeg tror dette er det mest passende temaet, jeg elsket dem som ingen andre, heldigvis har de det bra, de har sine egne liv, det var normalt at det var kranter, men de hadde alltid rett, jeg var den som var bedøvet av transcendensen av å ville ha mer, jeg ville ha uten å gjøre noe, jeg trodde det var enkelt.

Jeg begynte å jobbe for å hjelpe moren min, men jeg innså snart at jeg ikke ville la meg dominere, så jeg begynte å jobbe som møbeltapetsererassistent, det vil si den som lager strukturen som skal støpes og polstres, jeg jobbet i nabolaget mitt i Pontinha, jeg jobbet der sammen med Toninho, en gutt fra min generasjon, jeg hadde flere brødre, men jeg var favoritten. Det var en fyr som jobbet der som var rammemaker, så han kunne trekke sofaen, han var robust av utseende, og jeg ville ikke holde ut med ham lenger, aggressive måter å

Jeg hadde allerede opplevd dette med min far, så jeg valgte å snu situasjonen, jeg følte at jeg hadde kapasitet til å komme videre i livet, det tynget meg ikke, men jeg kunne ha vanæret meg selv den dagen, ut fra et ønske om ikke ham, men for å beskytte meg selv, kastet jeg en stein på størrelse med en hånd, men jeg kastet den feil, jeg ville gi advarselen.

De aksepterte meg fortsatt der, jeg fortsatte å jobbe, og så sluttet jeg etter eget valg, men eieren døde også av hiv, det var en situasjon jeg ikke likte, jeg så ham lide i sin sykdom, men jeg respekterte ham alltid, jeg mistet jobben, jeg begynte i aktivt arbeid, det vil , på slang brukes det som å ha ansvaret, og ikke finne seg i sjefer, vi vil ha uavhengighet, jeg følte meg som en løvesønn, og jeg oppførte som en.

I mars 1996 ble jeg funnet i avenida metro, det hadde allerede vært en rekke ran i metroen, det hadde vært rapporter om forbrytelsene som skjedde der, og ved den anledningen kom en PSP forbi og ba oss om identifikasjon, og det var det, det var allerede registrert, en uke tidligere hadde jeg vært i Benfica-blokka, anklaget for å ha ranet en leser, men gutten som fulgte meg, Ricardo, var forsiktig, uerfaren, han kom fra Ovar og kjente ikke byen, men han visste hvordan han skulle finne frem, han var narkoman, og på den tiden var han narkoman.

Da jeg brukte kokain, tenkte jeg at det ville være bra å ha en sikkerhetskrykke, med andre ord å sikre meg godt for fremtiden, med andre ord å ha en styrke, en forening for progresjon.

Men nå kommer strukturen, en av de viktigste faktorene i ens evne til lojalitet, begynner digresjonen, det var slik jeg oppdaget det jeg allerede visste, at du ikke kan stole på hvis du ikke vet, men min erfaring var enorm, den var enorm, jeg var sikker på meg selv, jeg var god til det jeg gjorde, jeg hadde allerede utført flere væpnede ran, jeg valgte en vei der jeg ikke skadet noen, bare fikk pengene.

Hvorfor det?

For å kunne leve, sluttet jeg meg til denne livsstilen, og i mars 1996, nærmere bestemt den 28. mars, ble jeg varslet om en arrestordre som angivelig hadde blitt rapportert, jeg trenger bare å legge til introduksjonen til dette emnet, en uke tidligere hadde jeg blitt arrestert i Benfica-blokka, jeg sov i en bil, eieren av bilen var en oberstløytnant i flyvåpenet, en mann som allerede hadde vært utenlands, jeg var vant til å sove der, men jeg hadde fortsatt huset mitt i Pontinha, faktisk den natten var jeg sammen med Ricardo, og vi stjal en leser og sovnet i bilen, vi var ...

overrasket og vekket av PSP-agenter, de tilhørte Benficas superpolitistasjon, men jeg ble ikke redd, og jeg sa til Ricardo at han ikke måtte bli redd, han måtte være sterk og si nei til det siste, det fantes ingen bevis på det motsatte, men han advarte meg om at politiet kunne dukke opp, men jeg beroliget ham, jeg sa at alt var i orden, jeg hadde drukket mye whisky og jeg ville sove og jeg hadde ikke lyst til å dra hjem og jeg bodde i nærheten av der. Dette skjedde, det var den verste tvilen en mann kan føle når han underviser og trener på situasjonen i øyeblikket som kunne skje, den dagen slapp jeg unna med det. Han klarte å følge min regel om ikke å ha noe å si, men de ikke overbevist og gikk for å få tak i alle bilbetjentene i nabolaget for å finne ut om de visste om noen ran, en blå CD-spiller, men vi hadde allerede begått flere forbrytelser før, og de var alle en del av ranet og kidnappingen, Vi dro til avhøret i avenida metro, politistasjonen lå i Marquês de Pombal, Lisboas storbypolitistasjon, vi ble avhørt, jeg sa ingenting, jeg kjenner ikke Ricardos samtale, men siden jeg allerede hadde en historie med å ha vært i en identisk situasjon en uke tidligere, stolte jeg på ham.

Den dagen forlot vi politistasjonen, jeg hadde ingenting å , jeg stolte på hans vitnemål slik at jeg kunne slippe unna med det, jeg var i ferd med å ta førerkort på den tiden, jeg jobbet, men jeg mottok allerede arbeidsledighetstrygd, jeg fortsatte å gå

Jeg fikk førerkortet, jeg gikk for å ta koden, jeg besto, jeg kjørte allerede, jeg følte meg bra, jeg hadde det veldig gøy, og det var da jeg arrestert, jeg fikk en arrestordre fra rettsvesenet, de hentet meg hjemme, jeg hadde kommet fra treningsstudioet, jeg hadde trent i over en måned, da jeg gikk inn i rettsvesenet, forsto jeg det, Da jeg ble på Marquês de Pombal politistasjon, jeg ingenting, men Ricardo alt, jeg fortsatte å vitne, det var en rettslig etterforskning, jeg hadde ingenting å si til dem, ingenting var bevist av den åpenbare faktoren. Derfor kunne jeg ikke akseptere en slik avgjørelse, det ville ha vært som å overgi meg, kanskje det vært bedre å ha hatt en annen holdning, å fortelle sannheten, å være samarbeidsvillig, å angre, men jeg dømte meg selv etter min visdom, jeg ville også leke med rettferdigheten, dommeren som dømte meg var en mann som hadde hatt noen uheldige opplevelser i livet, en av døtrene hans døde av en overdose og andre gjenværende barn var også hektet på narkotika, jeg ble advart av advokaten, enten snakket jeg sannheten eller så ville jeg bli hardt behandlet, men jeg stolte på meg selv.

Hun meg ikke slik hun burde ha , hun visste ikke hvordan hun skulle være operativ i forhold til de pliktene hun har som representant for loven, på den tiden hadde jeg ikke en personlig advokat, og jeg fikk aldri en, jeg måtte ansette en etter fengselsoppholdet, etter at jeg ble dømt, etter at jeg fikk dommen.

Jeg visste at jeg sto ved et veiskille, det var vitnesbyrd, jeg ville ikke ta det på meg, jeg betalte en dyr pris for min manglende samarbeidsvilje, og det hele endte i min store fordømmelse, jeg tenkte til og med på å ta livet av meg.

Det var en trist dag for meg, jeg sverget til meg selv at jeg skulle overleve alle de ugunstige situasjonene som kunne komme min vei, det var begynnelsen på slutten for meg, jeg mistet friheten min for en tid tilbake, jeg tok en tung kjetting og jeg klarte å overleve.

Det var da jeg vant at jeg lærte kunsten å kunne forsvare meg gjennom meg selv, alle respekterte meg, inkludert den administrative makten som utfører fengselets funksjoner, for det er dem du må forholde deg til når du vil vinne noe, de er stykkets herrer, med andre ord, de er herrer over det territoriet de dominerer, det tror de at de er, De er beordret til å gjøre som må gjøres, til å følge lojalitetens vei, uansett hvordan det kan virke, hvordan det kan være og hvordan alle kan , men det er en underkastelse som er diskvalifisering, når de har denne posisjonen, tror de at de kan være mestrene i situasjonen, de finner seg ikke i det enkleste vesenet som må leve, det er prognosen for hva som kommer til å komme.

de studerte og katastrofene de begikk, ikke en, ikke to, ikke fire, de var flere, veldig mange, jeg kalte dem korsfestelsen av de mest uheldige, men jeg hevet moralen min fordi den alltid var høy, det hele startet med min inntreden da jeg ankom I.P. i Linhó, det var en vanskelig inntreden, veldig vanskelig, jeg var full av sinne og viljen til å vinne, jeg tenkte til og med på å stikke av hvis jeg hadde muligheten til å gjøre det, jeg klarte å holde ut, alt fordi jeg fikk respekt for veteranene som var på I.P., og de var de sanne pilarene i mitt lærende klosterliv.P, og de var de virkelige pilarene for at jeg skulle lære klosterlivet, jeg kjempet, jeg , jeg lyktes, ellers ville jeg bli glemt, alle husker meg, alle liker å huske meg, jeg var det karakteristiske bildet, jeg ble en mørk og kald leder som ikke visste hvordan jeg skulle elske, og det var slik jeg vant ære inne i fengselet, de var kalde handlinger av dem som måtte vite hvordan de skulle leve og holde seg på toppen av jorden for å vinne. Jeg viste raskt pedagogene, assistentene, vaktene og fengselsdirektøren at de skulle hjelpe meg med å vinne den vanskelige kampen, jeg følte ingen støtte, jeg så bare på omstendighetene i øyeblikket, og hjelpen var barbarisk, det som ikke kunne ha skjedd, skjedde, jeg ble djevelen i meg selv, men jeg lette ikke etter problemer, jeg ville bare leve og overleve, det var øyeblikk.

Isabel var navnet på rektoren på skolen der jeg hadde en sunn og hyggelig respekt for henne. Hun fulgte meg alltid, hjalp meg alltid, men ble senere et raseri i meg, men jeg respekterte henne alltid. Og alt dette det sterke presset som ble utøvd av det administrative systemet hvis rektor het João G. mannen som hadde kommet fra utlandet, slapp unna med det da de prøvde å drepe ham, historien hans er velkjent, han var ansvarlig for Linhó-administrasjonen i flere år, helt til etter min , jeg ble godt kjent med ham, han var til med en mann man kunne snakke med han var en kommunikator, han interesserte seg for faget, Han misoppfattet meg, kanskje på grunn av varamedlemmene, jeg var vel ansett i fagmiljøet, alle respekterte meg som en kompis, og denne direktøren ville ha toppen av sin karriere, med andre ord, jeg er her å dominere, jeg er her for å vinne hva som helst, jeg vil bli vel ansett, det var hans mål, blant annet kunne han si mer. En av de sakene han kjempet mest for var narkotikahandel, han likte å hjelpe narkomane, men han krevde en pris i gjengjeld, han lekte med loven, han hadde påvirkningskraft det gjaldt å vurdere søknader om prøveløslatelse, betingede løslatelser og løslatelser i åpen soning, han var ikke en slem fyr, det er bare de som tar etter sine egne som ikke degenererer, og jeg valgte den harde veien, den veien som ingen liker å gå, men jeg valgte å gå den, å gå den veien som passet meg best.

Jeg var forutbestemt, når du snakker om skjebne har du noen ganger rett, du er ikke så langt fra virkeligheten, jeg hadde mange drømmer da jeg var barn, og de var drømmer som ble til mareritt, en passasje i ørkenen hadde jeg allerede forutsett, jeg hadde allerede sett fremtiden min, men alt ble skildret for meg i en drøm, Jeg ble til og med ledsaget av hekser som ble kalt slike, de videreformidlet drømmene mine fordi de måtte, kvinnens kraft var stor, hun hjalp meg, men nysgjerrigheten ble vekket etter arrestasjonen min, jeg hadde en stor tvist med broren min og jeg ønsket å være bedre enn ham, en sunn tvist, han ønsket å være og er akkurat som meg. På den tiden pleide vi å gå på jakt mot vannslanger for å ta sikte, vi pleide å spille snooker, noen ganger møtte vi tøffe motstandere, men vi vant alltid, jeg visste at han var god; i dag er han løytnant i hæren. Faren min klarte å gi meg den mest direkte støtten han kunne meg, han ga den til ham, han hjalp ham med treningen, alt fordi det et skille.Vi er midt i min innreise til Linhó, det var tøft, helt fra starten av ønsket vaktene å bli kjent med meg i dybden, det var en normal innreise hvis vi snakker om atmosfæren der, det var en atmosfære av krav, både og fanger ønsket å vinne, det var en god direktør der, Manuel, men han var korrupt, men han skadet ikke noen, han bare vant og gjorde jobben sin og hjalp også, i tre år var jeg under hans vinger.

han ble fjernet fra stillingen fengselsdirektør, men ble president i menighetsrådet, men han kunne aldri bli kvitt det som hadde fått ham til å forlate Linhó, han var en god mann, han ville at alle skulle ha det bra og samtidig ville han ikke skade noen, det var behov for å gjøre noe arbeid, i B-fløyen, som ble betraktet som drapsfløyen, den fikk tilnavnet drapsfløyen, for alt, for infrastrukturen på toppen, og når du fikk besøk i stua, falt det vann, det var et resultat av mangelen på , vi måtte holde paraplyene åpne, fordi vi levde i et så korrupt miljø at fengselsdirektøren aksepterte et forslag basert på penger han kunne utnytte fra det generelle direktoratet for fengselsvesenet, han slapp unna med det, forslaget var basert på utformingen av treningsfeltet, det vil si fotballbanen, det var gjørmete jord, veldig tung, det var kallenavnet hans, du kunne også kalle ham Slender, men han var god, han visste også hvordan han skulle gå, han visste hvordan han skulle manipulere...

Hvis det var korrupsjon i systemet, burde vi utnytte det.

På det tidspunktet var jeg halvveis gjennom en 16 år lang dom, etter å ha sonet åtte år for å ha holdt på hemmeligheten, men det kom ikke til å ende på den beste måten fordi det var noen som ville bli skadelidende fordi det er slik det må være, det er en del av systemet,

systemet er satt opp på denne måten, må det være en begrunnelse, og med det gikk det enda et år, det var det tredje året jeg var i Linhó, og det virkelige dilemmaet kom

av korrupsjon, salg av narkotika godkjent av ledelsen, de manøvrerte alt ved hjelp av den innsatte, som de stolte på, en mektig narkotikalanger som hadde levd av å selge narkotika, han het Luis Torres, han hadde til og med en sønn i fengselet, det var et tilbud fra SKIP-selskapet da de laget og fylte posene, de betalte xis, jeg ble til og med invitert til å jobbe , jeg aksepterte det ikke...

det faktum at mennene som skulle fylle denne rollen

De godkjente betalingen i narkotika, og de beholdt den.

pengene ble umiddelbart overført via datamaskin, og det var Manuel T.s virkelige problem oppsto. Det var ikke mye vi kunne gjøre, det var en rettslig etterforskning, det var bevisste overføringer, med andre ord, la oss rydde opp i vårt image, men de kunne ikke rydde opp i alt, de gikk til retten, den rettslige etterforskningen hadde tiltalte, og en lang rekke vitnemål, men jeg vitnet ikke, jeg ble ikke engang innkalt til å vitne, jeg hadde ikke tenkt å si så mye heller, jeg skulle bare beskytte verdiene mine, jeg følte det var verdt å håndtere saken, jeg kunne få noe ut av det hvis jeg holdt tett, lite visste jeg at jeg kom til å betale en høy pris.

Konstabel Pardal holdt seg unna fengselsvesenet, politimester Amorim måtte førtidspensjonere seg, og Manuel T. klarte til og med å bli ordfører i en menighet.

Det var et skifte i ledelsen, João G. var det neste navnet i E.P.-administrasjonen. Jeg hadde en ambisjon som var for stor selv for konteksten, og da arbeidet med å bygge om forholdene i fløy B begynte, halve fløyen var stengt for arbeid, havnet jeg i cellen med Carlos - han var sønn av en universitetsprofessors mor, han var sekretær for skolens rektor, men han var narkoman, tid til annen, Han var kronisk narkoman. Jeg følte medlidenhet med ham, for jeg så at han tapte hele tiden, han kunne ikke utvikle seg, han var resignert, men han var intelligent, han var en skarpsindig person, men i narkotikabransjen var det de svarte som bestemte, Han hadde problemer med dem, han ba til og med om beskyttelse da jeg var i cellen sammen med ham, men er rart at ingen noen gang snakket til meg eller krevde penger eller gjeld som han måtte betale, jeg forsvarte ham til og med, men han ble lurt, han etterlot meg en gjeld for heroin til mannen som allerede hadde banket ham opp for gjeld, jeg godtok det og jeg skyldte ham, Jeg fryktet det ikke fordi heroinet gjorde meg til et vilt vesen, total dominans, det var fra da av at jeg måtte leve et hardt liv, det var høyden av mitt raseri å se noen lide fordi de alle ga meg grunnen, jeg hadde flere nærkamper, de kunne ikke slå meg, jeg vant saken, de trengte alle min støtte etterpå for å fungere og selge og ha det bra med familiene sine.

Jeg hadde gratis heroin, jeg var fornøyd fordi jeg spektakulære verdier, jeg var en kompis, jeg var en venn jeg forsvarte saken, men jeg hadde en veldig sint ting som ingen ville motsi meg selv om jeg brukte heroin. De lærte alle å respektere meg, de var kriminelle, de kjente alle hverandre miljøet vi var i, de ble respektert, de hatet meg selv, de tilbød meg heroin for å gå og studere, det var den eneste måten de trodde jeg hadde for å ha et sunt yrke og lære, det var fortsettelsen av forbrukssyklusen, jeg følte meg bra, jeg var vant til det og det tok bort lyst til å spise og ha sex, det var den ideelle måten å tilbringe tid i klosteret uten å måtte bry meg med problemet med å ha sex og spise.

I 1998 ble jeg forflyttet til Vale de Judeos for å ta et tømrerkurs, men jeg fullførte det ikke etter ti måneder og dro tilbake til Linhão.

Jeg gikk rett i straff, det var det såkalte 111-regimet, det harde regimet, der vi venter på en undersøkelse som kan føre til sanksjoner eller disiplinære konsekvenser, jeg betalte, jeg betalte prisen for å kreve en rettighet jeg hadde, som var å ha TV, radio, men de tok alt det fra meg, og alle kjente meg ved det navnet jeg kalte huset mitt.

Susana hadde jeg fått av moren min, det var fantastisk, for jeg hadde alltid fjernsynet i cellen min. Noen ganger fant jeg på ting, jeg tok den og pantsatte den, jeg leide den slik at jeg kunne bruke den de dagene jeg følte meg svakere, men jeg hadde en uendelig kjærlighet til den, jeg ville være villig til å drepe den hvis noen skjemte meg bort, jeg gjorde det noen ganger, jeg følte meg ikke bra.

Jeg gikk inn i 111 og ble hørt av fengselssjefen, sjefen for Amorim, av mosambikansk avstamning, men portugisisk, en høy mann, men tynn, han var ikke en dårlig fyr, han ville bare ha territoriet under sin kontroll, han ville ha det stille, det var han sa til meg å slutte å snakke slik eller vi vil bli opprørt, jeg sa ja, jeg kunne bli opprørt, jeg var villig til å gjøre det, det var da jeg forlot sjefens kontor, det vil si skrivebordet hans, han hadde jobbet der i mange år, vakten Baptista, Han drakk mye, men han var ærlig, han ikke skade noen, han var som sjefen, han ville ha det , jeg ble overrasket av denne vakten, han prøvde å overfalle meg, han lyktes ikke, det var noen andre vakter som var der, ved sentralbordet, og de så forvirringen, de omringet meg, de prøvde å overfalle meg igjen, de lyktes ikke, det fortsatte i noen minutter til, men deres insistering var min motstand, det var da en vakt i 50-årene dukket opp, vakten Ferro, han snakket med meg,

Han ba meg om å stoppe og at ingen skulle slå meg, men jeg hadde allerede slått vakten Batista og fengselssjefen, sjef Amorim, jeg hadde ikke forårsaket dem mye skade, jeg visste at jeg kom til å tape, så han sa til meg at jeg skulle gå i håndjern til sikkerhetspaviljongen, jeg ble lagt i håndjern i nærvær av sjefen, det var han som beordret det, han beordret vakten Ferro og jeg gikk til , sjefen ba meg ta av håndjernene og beordret meg inn i cellen, for jeg skulle være i sikkerhet til etterforskningen var avsluttet.

Ærlig talt, jeg fikk respekt for mannen, han var en mann, han var en sjef, han satte et eksempel, ettersom institusjonene som representerer undertrykkelseskreftene, må være godt kommandert av alle, slik at alle føler seg bra. For meg var han den mest humane sjefen jeg noen gang har møtt. Jeg ble straffet slik det ville være logisk, jeg måtte betale for selve handlingen, men jeg fikk også deres respekt, de sluttet å blande seg inn i våre direkte liv, det å måtte overleve, selv inne i fengselet lever vi, jeg kalte det det ugjestmilde stedet, det å være identisk med selve uttrykket, til et sted der ingenting eksisterer, Vi lever bare for å leve, men vi må tro, jeg hadde allerede hørt om drap, det hadde vært flere *mareações*, det er et slangord å bruke i det kriminelle livet, med andre ord betyr det mord, så jeg hadde allerede begått noen situasjoner som kunne gå ille i fengselsmiljøet, ledsaget av

med Hugo Rasta, Rasta er kallenavnet hans, han havnet i fengsel da han var 16 år, han bodde i det ungarske nabolaget, jeg møtte ham på et tidspunkt da han sonet en straff i sikkerhetspaviljongen, jeg så en ung mann som allerede var noen år gammel fra Linhó, og jeg tok kontakt med ham

Jeg ga ham en sigarett, men jeg sluttet å se ham fordi vi var innelåst i så mange timer, det var et tilfeldig bekjentskap, det var et øyeblikk, for jeg hadde sett ham der, han var der, i B-fløyen, den fløyen som ble ansett for å være morderisk, han var i A-fløyen, en rolig fløy, den huset innsatte som jobbet og ønsket å være rolige i fengselet, men det var forbrukere, det var narkolangere, og det var en som fortsatt sitter i fengsel i dag, han heter Delfim, jeg skal forklare historien om et øyeblikk, han oppsøkte meg, jeg så ham raskt første gang møtte ham, han var utspekulert, Han var en god chavalo, men han hadde også hatt en vill barndom, på grunn av den veien foreldrene hans hadde tatt, tilbake til Kapp Verde, på jakt etter et bedre liv, på grunn av de historiske båndene som finnes i kunnskapen og sett som sådan hadde de vanskeligheter med å ha levd, de levde ikke et liv som var veldig lett, de måtte bo i det ungarske nabolaget, et nabolag med folk for det meste fra Kapp Verde, husene var ikke særlig godt bygget, men de tilbød minimum av forhold som å ikke sove på gaten, å ha tak over hodet, uansett hvor miserabelt det var..

Det vil si, de hadde en utdanning, husene deres ble holdt rene og ryddige som de som hadde en ekte utdanning, men var sosial ulikhet, de måtte jobbe mye, og disse menneskene var gode mennesker, de likte å skjemme bort barna sine, men de hadde ikke tid til dem, de måtte jobbe for å ha et ærlig liv, et liv med velvære, Det er riktig, og noen ganger kan avstanden forårsake et sjokk, barna begynner å vokse opp, de tilbringer mye tid borte fra foreldrene sine, den legitime fullmakten når du vil vokse opp, å være uavhengig, å være selvforsynt, å lete etter det som var bra, men det falt i narkotika, det var en kontakt som den jeg hadde da jeg satt i fengsel, men som jeg så , Ettersom jeg mistet øyekontakten og ikke hadde hatt tid til mer direkte kontakt, husket jeg ham ikke, men han kom til meg, jeg var på avdeling B og drev med mye sport, og han gikk forbi meg og spurte om jeg ville spille kort, det typiske kappverdiske spillet bisca, og der ble jeg venn med ham, men det varte mye , det gjør det fortsatt i dag, men på den tiden brukte han også heroin, og det var da jeg husket at jeg hadde sett ham på intendente, der foregikk det mørke handler, det svarte markedet der alt er greit, så lenge ingen skader noen, det var på et dårlig tidspunkt at jeg med en gang skjønnte at gutten var utspekulert, han hadde sjel, utseendet hans hadde en rasta

stor, vill, men velstelt, det var det bildet jeg fikk da jeg så ham første gang, og jeg skjønnte at han var en gutt som i samfunnets øyne ble sett på som det, den lovløse, mannen som lever i utkanten av , men liker alle å ha vår velferd , slik at vi kan beskytte oss selv, slik at vi kan ta vare på vår egen velferd, Men vi vet også at det gode går hånd i hånd med det onde, og handlingene som følger av det, gjør det vanskeligere å leve. Han hadde blitt overført fra avdeling A til avdeling B, han satt i cellen ved siden av min, han satt i cellen med Tiquinho, en annen kappverdianer, bravo hadde også sittet på cella en stund, etter å ha møtt ham, visste jeg at han hadde sittet på cella lenge, de hadde forskjellige historier, jeg skal fortelle deg Tiquinhos historie senere, samme morgen etter overflyttingsnatten kom Tiquinho tilbake til avdeling A, han hadde inngått en avtale med ledelsen, samarbeidet ved å sette den andre i hodet på oksen, det er et annet uttrykk som også brukes i slang som betyr å la den andre henge, slik at han kan redde seg selv, han så ikke dårlig ut, han var i midten og vi kom godt overens, men Hugo ble i B-fløyen, den natten snakket vi gjennom vinduet, vi kunne kontakte hverandre på den måten, vi var veldig nære, og jeg hørte mye bråk i cellen, det fanget oppmerksomheten min, inne i fengselet må vi ha en oppfatning av hva som foregår.

Faren er det som får oss til å leve og hjelper oss til å vinne, den gir oss sjelen til viljen til å være, den sjelen som vi alle liker å legemliggjøre, en sterk sjel full av mot fingerferdighet og list.

Kvelden før neste morgen snakket vi sammen for første gang på en stund.

Da jeg hørte en lyd, spurte jeg:

- Hvem er der?

Jeg hadde hørt lyd, sa han:

- Jeg er Hugo, pluss Tiquinho.

Det var deres måte å sanksjonere ham på for lovbruddet de hadde begått samme dag da de ble overført til B-fløyen, det var rutine, det var da han sa til meg at når de åpner dørene, i dette tilfellet cellene, så kom med meg til A-fløyen, men han ba meg holde munn, men jeg tenkte, dette var Hugo, han var stjernen, han var mannen for øyeblikket, han var heroinavhengig, han forlangte at langerne skulle gi ham stoff uten penger, det var en plikt, han forlangte det, en opprørsk gutt på en enorm måte, det var da ranet skjedde, jeg lot dørene åpne, jeg gikk ikke ut, men jeg visste at han ville gjøre det, jeg visste at han hadde noe hotness i A-fløyen, et slangord også hotness, som i kriminalitetsjargongen kan forstås som en rutinebegivenhet for dem som går rundt i gatene.

du blir våt i regnet.

Så forlot jeg cellen, gjorde min normale rutine med å spise frokost, deretter gå på trening, gå på skolen, gå til klasser, den morgenen til frokost ble jeg overrasket over å ikke se dem fordi dette var min rutine, jeg lette også etter dem, jeg var avhengig, men jeg var ikke virkelig avhengig ennå, men jeg hadde allerede gjort noen ran og presset ut litt penger, I løpet av morgenen kom de for å fortelle meg, guttene som også var forbrukere ble kalt pirajaer, de søkte livet på en mer ærlig måte, men alltid svikefulle fordi avhengigheten også førte dem til det, Hugo gikk til sikkerhetspaviljongen med Tiquinho, men en annen kom med, Zé bola, angolaner, som bodde i Chelas, jeg hadde aldri noe godt inntrykk av ham, for jeg hadde gitt ham en treningsbukse fra Emílios nabolag, og han ville rane Emilio, han visste at buksen var min, han hadde ertet meg flere ganger, men jeg brydde meg aldri, Jeg brydde meg aldri, de hadde en stygg krangel, Emilio fra Bairro Alto vokste opp der i Bairro Alto, han var frekk, vi hadde samme oppvekst, og han ville forsvare det som var mitt, han ville forsvare æren av å være fra nabolaget, av å ha en barndomstilknytning, etterfulgt av flere andre, Profeta, også fra nabolaget, og det var da den styggeste krangelen brøt ut: Zé bola var robust og veide rundt 90 kg., Emilio

han var en tørr, typisk afrikansk gutt, siden han var tynnere, forsvarte han sin ære, han møtte situasjonen, Zé bola ville sende ham ned fra 3. etasje, det var der kringelen fant sted, det var ikke lett, men han visste at han hadde list til å leve og måtte overleve problemet. Etter at Zé bola hadde tatt av seg treningsbuksen og holdt den i hånden, begynte de å krangle; Jeg visste at Emilio kom til å vinne, men jeg trodde aldri det skulle ende slik, Zé bola ville sende ham ned fra tredje etasje, han tok tak i beina hans, Emilio gjorde det han hadde , i siste instans er det jeg som må redde meg selv, han tok tak i nakken hans og tvang den til å brette, med andre ord, Det var et rekkverk foran ham eller ved inngangen til cellene, og det ga ikke mye sikkerhet, i dette tilfellet ble det uforutsigbart, fra første øyeblikk trodde jeg at de skulle falle, med andre ord forutså jeg handlingen, Men så tenkte jeg, og jeg hadde fortsatt noen sekunder på meg etter å ha sett og forutsett det, og jeg trodde det ikke ville skje, men det skjedde, Emilio tok tak i nakken hans og slapp ikke taket, og med den styrken Zé bola viste, kombinerte han to monumentale krefter, å ikke stikke av når du har rett, det har alltid vært vår oppdragelse, de falt fra 3. etasje, jeg trodde til og med at skaden ville bli større, jeg trodde til og med at en av dem kunne dø i den situasjonen, men heldigvis ble de reddet, fornuftens kraft vinner alltid, jeg tror det er livet er, jeg har gått litt utenfor temaet nå, til

...

for å kunne forklare hele reisen som har blitt gjort, innenfor denne konteksten der vi alltid møter mennesker, vi holder kontakten fordi det er de som hjelper oss å snakke diskutere situasjoner, alt er fint hvis det blir sett og gjort på den måten, vi kan til og med ha et liv knyttet til narkotikamisbruk, men vi har det bra, fordi vi er avhengige av narkotika, men vi er mennesker som debatterer temaer, om et bredt spekter av temaer, vi leser mye for å kunne diskutere ting, det har alltid vært vår styrke å lese, men som jeg sa tidligere, jeg ville bare demonstrere hvorfor jeg sier at jeg aldri hadde en god følelse om Zé bola, Zé bola brakk armen, Emilio led ikke noe, han var uskadd, men han dro sykehuset den dagen, bare for sikkerhets skyld. Zé bola tilbrakte omtrent tre uker på fengselssykehuset, de satte platina i armen hans, det var det største problemet han hadde, jeg var ærlig talt glad for å se at de slapp unna med det, jeg tilga ham handlingen, men jeg vet at han alltid har hatt et horn i siden til meg, men det var , jeg forsto situasjonen, jeg lot ham gå.

Det var den formiddagen, kanskje rundt klokken 11, at Zé bola også hadde gått til sikkerhetspaviljongen, jeg visste at Hugo var sammen med ham, jeg hadde sett ham noen ganger, de var i sikkerhetspaviljongen

og de tok den strengeste sanksjonen i fengselet, som kalles "manco", det er isolasjon, du må ikke ha noe annet på cella enn de grunnleggende tingene, du har et håndkle, du har laken, du har en bok å lese, du kan ikke ha lightere på cella, og du er innelåst 23 timer i døgnet, det er alltid vanskelig komme over, men du blir til slutt vant til disse sanksjonene, fordi du har vært gjennom det før, å være straff, å være i den situasjonen, men du likte ikke å leve slik, du visste at hvis du går i regnet, blir du våt.

All skade som ble gjort mot ham og de som hadde sonet sin straff og ting ville stoppe der, men nei, under ranet knivstakk Hugo Delfim to ganger i magen, de behandlet mannen dårlig, for å frarøve ham lite, noen gram heroin og omtrent 30 escudos, det ville være omtrent 10 gram, en mann som ville betale prisen for kallenavnet Delfim, o patinhas, patinhas fordi han satt i fengsel for å ha ranet et tog, han ble drept, det var mye omtalt og kjent på den tiden, et toppran, fordi det dreide seg om mye penger, det var et ublu beløp, på den tiden var det togene som fraktet pengene fra bankene mellom Sintra og Lisboa. Ranet fant sted like utenfor togstasjonen Sintra-Lissabon, og det var en død mann, men de klarte aldri å bevise at det var han som hadde begått drapet, aldri

De klarte å bevise at han var den egentlige hjernen bak drapet, men han ble dømt, og i løpet av sin tid i fengselet ble han ransaket flere ganger for å få tak narkotikaen, ga ikke narkotikaen til noen, han solgte den, han oppbevarte narkotikaen selv, han fant safer inne i cellen, bare med en pisk kunne de komme , men det er alt for nå.

Han hadde Patinhas, som han fikk fordi han ikke stolte på noen, han ga ikke til , han visste at den ene hånden kunne vaske den andre, med andre , han kunne gi for å tjene, han kunne hjelpe når folk ba ham om hjelp, og Hugo var en opprørsk gutt, han var oppfarende. Etter disse hendelsene skjedde det en rekke ting: Delfim ble forflyttet til Coimbra, Tiquinho til Jødedalen, og i mellomtiden ble jeg også forflyttet. 1998, nærmere bestemt; Det var 1998, 27. juni, jeg hadde allerede brutt med Hugo, han var i en annen celle, det var faktorer førte til dette, de andre kameratene som lette etter ham var pirajaer selv, fordi de hver dag stjal rundt 30 til 40 gram for å røyke og konsumere, de tiltrakk seg folkemengdene fordi de alltid var orienterte, det kalles sekvensen av narkotikamisbruk, og det var på den tiden da han forlot mancoen, vi bestemte oss for at vi skulle bli i samme celle, men disse pirajaene snakket alltid om det.

Jeg hadde tatt fra dem handlingsrommet fordi de visste at jeg var den ekte pirayaen, jeg tiltrakk meg venner fordi jeg visste hvordan man kom overens.

Jeg visste hvordan jeg skulle komme overens med situasjonens kontekst, og det det disse menneskene som levde med meg i øyeblikkets omstendigheter gjorde, de snakket stygt om meg, de snakket stygt om meg, alt i den hensikt å kunne dra nytte av det barnet fikk, de ville ha oppmerksomheten for seg selv og de ville ha oppmerksomheten for seg selv slik at de kunne være de som hadde det bra, Jeg hadde ikke noe imot det, jeg visste at livet var slik, alle vil ha det bra og være takknemlige for det de får til egen fordel, men det var dem jeg alltid trengte, de trengte meg også, Vi ble en samlet styrke, med andre ord, hvis de ville ha et ran, skulle de få vår hjelp, men de måtte også betale for det, og det var da jeg ble forflyttet for å ta et kurs i Vale de Judeos, jeg var allerede to eller tre måneder inn i da Hugo Rasta ble forflyttet til Vale de Judeos, Da han kom, tok jeg imot ham som en bror, på grunn av vennskapet jeg allerede hadde med ham. Det er fire avdelinger i Vale de Judeos, avdeling A, B, C og D, jeg var på D, jeg var på avdelingen med Delfim som allerede hadde blitt overført fra Coimbra til Vale de Judeos, og det var da jeg sa til Hugo om han ville bli her.

i cellen min, han ville det, men det var et annet problem han var redd for, for han hadde allerede forsøkt å drepe Delfim i Linhó, i tillegg til å knivstikke ham to ganger, han ville sende mannen fra 3. etasje ned hit, og fetteren hans, Bento, hindret ham i å gjøre det, men han ville ikke være sammen med meg i cellen min, ikke fordi han ikke ville det, men han var redd for Delfims hevn, Han hadde allerede gjort forskjellige ting i fengselet, han hadde respekt, han en mann som hadde lett for å hevne seg og var kjent som det, men jeg sa til ham at han kunne glemme det, den mannen vil ikke seg på deg, ingen vil det, jeg hadde et godt forhold til Delfim, jeg fortalte ham flere ganger at jeg ikke likte det de hadde gjort mot ham, og han sa til meg at han allerede hadde glemt det.

Jeg holdt på å ta eksamen, og disse overgangene kom fra oppgjør som skjedde i Linhó. Hugo Rasta og Cadete var anklaget i en drapssak som fant sted i Linhó. Vi var ganske unge og kom fra Linhó, jeg kunne nevnt alle navnene deres, men jeg skal ikke bare nevne noen få, Tiquinho, Jonhson, den ekte fotballspilleren, han representerte alle lagene i fengslene der han satt eller hadde sittet, Toni Gaivota, han hadde blitt forflyttet fordi han også hadde utført flere ran i Linhó mot narkotikalangere, det var også Zé Tó, denne hadde jeg bodd mye sammen med, han satt ikke i fengsel ennå, jeg bodde med ham under samme tak, sammen med noen venner.

Jeg hadde min, han hadde sin.

Men det kuriøse i denne historien var omvendt for meg, jeg sammen med en jente som brukte hestedop, og hun prostituerte seg også, faktisk var de begge prostituerte, jeg likte ikke å leve avhengig av en kvinne, men jeg likte henne så godt at jeg levde sammen med henne. Jeg brukte bare kokain på den tiden, jeg likte ikke at hun brukte heroin og kokain, men jeg holdt forholdet gående, jeg likte henne, og Zé Tó og Ana var også narkomane, og det pussige med denne historien er at jeg alltid ba Zé Tó om å slutte med hesten, jeg sa alltid at jeg ikke ville bruke heroin, jeg ble senere avhengig av det i fengselet, og på den tiden var jeg i Jewish Valley, Rasta og Tiquinho var der, det var gode tider, det var mye stoff på markedet, med andre ord, det var mye narkotika, og Vale de judeus er et respektert fengsel, hvor mange menn som har blitt dømt til maksimumsstraffer passerer gjennom, og det har alltid hatt rykte på seg for å være et farlig fengsel, det har alltid vært drap der, så det var et fengsel med et tungt rykte.

Siden det mye materiale på markedet, ville alle selge for å få tilgang til mer materiale, og det oppsto en strid mellom Delfim og Pinocchio, som satt i fengsel for internasjonal narkotikasmugling,

han var lederen, og siden mannen allerede hadde et rulleblad i fengsler fra nord til sør i Portugal, var det da det jeg ikke ville se eller vite begynte igjen. Pinocchio betalte Hugo en stor mengde narkotika for å banke opp Delfim, og han gikk løs på ham og overfalt ham voldsomt i garderoben, alt på grunn av sjalusi; Delfim solgte de større pakkene og deres var svakere, derfor betalte Pinocchio ham for å banke opp Delfim.

Det var ikke en veldig hyggelig hendelse, men tiden var inne, siden jeg allerede hadde et rulleblad og allerede hadde sonet flere straffer, begynte jeg å problemer, jeg begynte å bli jaget av en fyr som het Marcão, han satt i fengsel for å ha drept broren sin, Og siden jeg trengte å røyke hver dag, begynte jeg å gjøre innsamlinger, og det var på en av disse innsamlingene at denne Marcão dukket opp, han ville ikke la meg ta pengene, han mente han hadde rett til det siden han hadde sittet der i flere år enn meg, han lurte meg, med andre ord ville han hindre meg i å ikke ta pengene fra innsamlingen, siden han også hadde penger å samle inn. Vi hadde en ordveksling der han viste sin fysiske makt, men ingenting skjedde, og jeg dro med mine, men det var begynnelsen på å vinne en fiende, jeg spilte til og med en fotballkamp der et volum tobakk sto på spill for laget som vant, han spilte for motstanderlaget og jeg møtte ham.

Jeg dro for å spille med gruppen som hadde kommet fra Linhó, min besto av Toni Gaivota, Jorge, Zé Tó og Luís, og vi var atleter og visste hvordan vi skulle spille, vi ville vinne selv om vi måtte undervurdere motstanderen, og det var det som skjedde, vi tapte, vi tapte spillet fordi jeg var sjefen for veddemålet, jeg hadde satset fjernsynet mitt i iveren etter å vinne et volum, jeg hadde satset det på Ramon, Jeg ville ikke tape, jeg sa at jeg ikke ville betale, de ble alle irriterte på meg og krevde tobakkvolumet, men de holdt kjeft, det var da Marcão fortsatte å si at han ville ha volumet, og jeg aksepterte fordi jeg ikke hadde rett, det hadde vært avtalen i spillet, han var en idrettsmann, han kjempet alltid for fornuft og problemer når han måtte. Jeg fortsatte, men den gutten fortsatte å provosere meg; en dag skulle jeg på snekkerkurs, det var derfor jeg hadde dratt dit, til jødernes dal, den dagen skjedde det uunngåelige, vakten gikk for å åpne cella mi, det var sjelden jeg ble i cella, men den dagen var jeg frustrert, jeg hadde ikke røykt nok dop, jeg skulle gå ned trappene til kurset og Marcão dukket opp, han dultet borti meg fordi han var frustrert, og siden det allerede hadde vært provokasjoner mot meg, nølte jeg ikke, jeg slo til og han reagerte, men han gjorde ingenting.

hadde en sjanse, han hadde allerede studert ham, han var en fighter, men han var desperat etter å provosere frem det som skjedde, det var oppsiktsvekkende, med ord, jeg utførte ingen straff fordi avdelingslederen var der den dagen, Eduardo, det var det han het, en mann på rundt to meter, fysisk sterk, han var en ærlig mann, han var en oppriktig mann, og han lot det bli med det.

Jeg fortsatte på kurset, alltid på utkikk etter eventuelle tilnærmelser ham, fordi jeg var klar over at han hadde brukt litt tid på å provosere meg, og så tok jeg forholdsregler, som vi alle har instinkter, sunn fornuft har kalt kvinner den sjette sansen, men menn har det også. Den sjette sansen er det uforutsette, det er å vite hvordan man skal spille og vite hvordan man skal være og respektere, ingenting skjedde etter det, jeg prøvde å provosere etterpå, men det lyktes ikke fordi kjernen min var sterk, den var sikret av Hugo Rasta, en av de mest respekterte mennene i den tiden jeg bodde i klosteret, jeg betraktet ham bare ikke som den første fordi den første, det var meg; Alt han lærte, alt motet han viste, jeg hadde allerede hatt motet og jeg hadde allerede bestått, jeg absorberte, jeg absorberte motet ved å vite at jeg hadde en kriger der, en lojal mann, en poet, en mann som likte poesi, men selv i det var jeg bedre enn ham. Jeg likte å lytte til ham, jeg skrev flere vers, et av dem dedikert til ham,

Jeg var den beste, jeg var den karismatiske skikkelsen i tiden da jeg løp, jeg var utspekulert, jeg var sterk, jeg var hemningsløs, jeg klarte å ta hevn i midten, der jeg bodde sammen med resten av fængselsbefolkningen, jeg fanget mange, men de var alle fredelige mennesker, folk som jobbet, men ikke meg. Da jeg sluttet å jobbe og tok eksamen, ble jeg det jeg ikke ville bli, mørkets løve, jeg dro tilbake til Linhó, det var da alt gikk i min favør fordi jeg hadde vendt tilbake til huset der jeg allerede hadde vært og hadde dominert, det var bekreftelsen på mitt vesen, gjenfødselen av den dominansen jeg allerede hadde hatt i det huset, fordi jeg hadde opprettholdt respekten, det var tøft, så jeg bestemte meg for å etter lettere måter å overleve på enn de vanskelige jeg allerede hadde funnet.

Det er et sentralt fængsel i Lisboa, det huser alle slags drittsekker som finnes i livet, noen av dem gikk inn i kriminalitet ved en tilfeldighet, andre som gikk inn i kriminalitet av samvittighet, det var alltid den gode og faktoren, jeg fryktet ingenting mer enn meg selv, fordi jeg allerede hadde gjort alt, fra å være den gode, vennen, beskytteren, forsoneren, den som forstod alle situasjonene, som var bitre, som ble sagt av dem som ventilerte til meg, fordi jeg følte stor medfølelse, jeg hadde tatt på meg følelsen av enhet og jeg ville ikke gå inn i desillusjon. Jeg fortsatte på veien mot prøveløslatelse, men det var fortsatt en lang vei å gå.

Jeg bestemte meg for at jeg ikke skulle gjøre noe som kunne skade meg, men at jeg skulle jobbe for å få friheten min. Alt ble komplisert fordi jeg var oppe mot en velstrukturert ledelse, men jeg kunne ha vunnet alt med den ledelsen. På den tiden aksepterte jeg ikke at motivet bak denne ledelsen var så rigid, at det var et autoritært regime, for jeg var ikke klar til å akseptere det regimet, jeg ville ut av fengselet så fort som mulig, men det ble enda vanskeligere, men det overlater jeg til senere lesere, slik at de kan forstå hel reise som jeg aldri blir lei av å gjenta, som var vanskelig, for det var på tidspunktet for Manuel T.'s overgang; direktøren jeg hadde møtt. Direktøren jeg hadde møtt, ble erstattet av João G., en mann som kom fra Macao, en tidligere inspektør i rettsvesenet, en mann som allerede hadde opplevd et angrep fra mafiaen som var etablert i Macao, med kallenavnet 24 Kilates, det var noen vakter som ble drept, i utøvelsen av funksjonen fordi den tilhørte den portugisiske administrasjonen, og det var derfor de sendte offentlige forsterkninger for å tjene nasjonen.

Han ble angrepet, slapp unna, men livvakten hans ble drept, han dro opp, nådde administrasjonen i Linhó, en rettskaffen mann, han likte meg da han så meg, han sendte meg beskjed om at han hadde tillit til meg, men jeg brydde meg ikke om det, for jeg innså forvandlingen av å være, jeg betraktet meg selv som kongen

Skorpionen med gift i blodet. Jeg ropte ikke på ham, og fordi jeg ikke gjorde det, tapte jeg.

Det begynte med en minimal straff i boligcellen, det var en straff, den var ikke streng, den ble sett på som en veldig normal straff i fengselets sosiale rytme, men for meg ble det et mareritt, jeg aksepterte ikke en slik straff. Fengselsdirektøren João G. kom til cellen min for å snakke med meg, for å hjelpe meg, jeg aksepterte ikke denne hjelpen, jeg var mistenksom til tro, fordi han hadde rett, han krevde til gjengjeld et direkte samarbeid i alt han ville vite, jeg var villig til å gjøre det, fordi det aldri var min plass å samarbeide i disse tjenestene, men det var et bevis på hvilken god mann han var. Fra denne straffen kom det verste, jeg hadde tatt to psykofarmaka, ved vinduet mitt sto: jegeren, Chibanga og Piranha, det var jegeren som ga meg de to psykofarmaka, en høyere gikk forbi, han var mannen som hadde ført meg til cellestraffen, Sampaio var navnet hans. Da jeg fremdeles var påvirket av psykofarmaka, ble jeg rasende da jeg så Sampaio passere foran cellen min, jeg knuste hele cellen, satte fyr på madrassen, kom meg ut, da vaktene kom for å hjelpe meg, løp jeg bort, gikk ut på gårdsplassen, hentet en kjepp og to steiner og skrev på høyre arm: hevn, grusomt begjær. Den dagen var jeg klar til å drepe vaktene eller hvem som helst som kom forbi.

Men de var smarte som alltid, de kom for å snakke med meg, de hadde ingen annen utvei, fordi de visste at jeg var rasende og hadde en hel fløy for å forsvare meg hvis jeg proklamerte det, men jeg ble ikke , da jeg ikke visste hvordan jeg skulle kjempe uten å ha rett, etter noen timer aksepterte jeg innløsning, det vil si perioden der vi avsluttet forhandlingene og slik at jeg ikke ville gjøre for mye, aksepterte jeg at de ville gi meg 20 dager i en disiplinærcele, det vil si halt, for det var da jeg møtte Alfredo M., PSP, eks-goonen, en kjeltring og en parokial, han utnyttet sin tilstand til å jobbe som sådan, for å starte sin jobb i mafiaen, han var en tøff mann fordi han allerede hadde vært en mellomtungvektsmester i boksing, jeg kjente ham godt, og det var da, da jeg falt i , hadde jeg en episode, som jeg ikke ville ha og som kunne ha tatt livet av ham, fordi han allerede hadde en historie med de svarte som hadde gått for å sone disiplinærstraff, Det var en tøff tid, jeg visste allerede hva som foregikk, og jeg hadde allerede sagt høyt at jeg ikke ville ta en slik juling fra ham, fordi ledelsen var tvilsom, mafiaen var satt opp, alle de svarte som falt for straffen og hadde begått eller fått en eller annen straff for manglende respekt for vaktene eller tjenestene, personalet eller ledelsen, ville betale gjennom Alfredo M., han hadde vært tidligere politimann, han kjente mange av dem, og jeg kjente ham allerede som sådan, men da han proklamerte høyt

Jeg visste at Alfredo M. ville komme til meg, men da gjorde jeg en feil. De forsøkte å drepe meg da jeg gikk til garderoben for å dusje, de lyktes ikke, det var to andre politimenn med ham i beskyttelse som ikke kunne stoppe meg. Det var da jeg viste dem at jeg ville ha en grunn til å leve, det hadde jeg fått innprentet som en del av det å være bairrista, fordi jeg allerede hadde bodd i nabolaget.

Jeg mistet min far tidlig, jeg ble tidlig voksen, og det fikk konsekvenser for det livet jeg senere levde, for det er opplevelsen og overskridelsen av fremtiden, livsform faller på den, og når den er hard, tvinges vi til å få hardere oppdragelse, tidlig bringer den med seg det som ingen sannsynligvis ønsker.

Det var da Marcão-fasen hadde passert, det var da jeg begynte å ville ha fornuft mer, det måtte være en beslutning på styrmanns- og ledelsesnivå, men jeg visste at overvåkingen, som besto av vakter og ledere, ville komme i veien, jeg klarte å skaffe meg og komme i veien for et annet vesen, men som ikke var mer enn et vesen som meg, noen ganger er det et spørsmål om muligheter, jeg søkte, jeg søker og jeg vil søke å ha sjelen til lusitanoen, jeg er en etterkommer av den portugisiske rasen av den ville rasen,

Det er åpenbart at arvelighet eksisterer. Noen ganger stiller vi oss selv følgende spørsmål: hvorfor eksisterer vi, hvem er vi, hvor bor ? Dette er spørsmål som får oss til å tvile på om vi kan leve, men vi vet at vi må vinne, alt var programmert til å være slik, jeg fortsatte på min fengselsvei, senere etter Marcãos kamp, dukket gruppen som utgjorde overvåkningstjenestene kalt fengselsvakter opp, Jeg tok gode , jeg tok alt, men ærlig talt ville de også bare leve, de ville aldri skade meg, og jeg ville ignorere det, sånn er det, jeg lærte ikke tidlig at man ikke alltid kan vinne, jeg var på et ugjestmildt sted, et sted der livet ikke var verdt noe, jeg hadde ingen interesse av å verdsette den sanne meningen med mennesket annet enn å tjene.

Jeg tjente, jeg tjente alt jeg hadde å tjene, jeg var lydig, jeg visste at i politisk makt, i sosial makt, i undertrykkende makt er det alltid en ting, du må vite hvordan du skal tilgi. Jeg kunne ha blitt en helt hyllet av dem, jeg vendte tilbake til den jødiske dalen til jeg ble utvist fra kurset, jeg vendte tilbake til den jødiske dalen, jeg fant det samme lederskapet i Linhó fordi de var det jeg ikke ville finne, jeg gjorde opprør mot alt og alle for alt jeg hadde vært gjennom, det var det ble gjort, jeg levde med alt...

jeg kanskje må gjøre for overleve det hele
hva han kunne møte fordi fiendene var mektige

De var maskinene som fortærte alt, de ble kalt pirajaer, med andre ord, de måtte overleve alt, det var den diplomatiske delen, etableringen av relasjoner, med andre ord, vi har en pedagog, vi har en assistent, en psykolog, en lege og en advokat, hva hjelper det om det egentlig ikke er noe å . Jeg har hatt kjærligheter, platoniske kjærligheter som kommer i veien for å være, i dette tilfellet en mann, jeg hadde allerede hatt alle livets gleder, jeg elsket en kvinne som fremdeles forblir i min ånd i min sjel i mitt liv, det var en intens lidenskap, en av de mest varige forholdene som kan eksistere, som er langvarige. Å elske, moro, å elske vesenet er behovet for å elske vesenet til din glede for å overleve.

Historien går rett til den siste omstendighet av å være, alle kjente meg allerede, de ønsket å sette meg på prøve, jeg møtte alt jeg måtte møte, fra de verste marerittene, som vi lærer før vi legger oss, de er historier fortalt av far og mor, slik at vi kan leve i harmoni og velvære slik at velvære kan seire og vi kan bevare arvelighetens gaver fra begynnelsen av å være, alt selv om det er absorbert av størrelse, er enormheten enorm hvis vi snakker om foreningen, de like rettighetene til... Les mer

være. Vi har alle blitt betrodd et oppdrag, det vedvarer, det vil fortsette å vokse, jeg vil fortsette å se det vokse, med kraft, presisjon i handlingsøyeblikkene, for det må jeg ha nøyaktighet. Det er med tilgivelse, jeg fortsatte livet som jeg måtte, og jeg fanget ærlige, sanne mennesker, alt var flott, jeg fanget mennesker som var i stand til hva som helst, de var fast bestemt på å gjøre alt, fordi jeg hadde sansen for å leve som de gjorde, men de ønsket å være smartere, jeg overgikk dem i alt, jeg visste hvordan jeg skulle kombinere deres kløkt med min visdom, de var listige, men de ønsket alltid å være mer meg, men jeg kombinerte deres kløkt, jeg visste hvordan jeg skulle spille, jeg spilte også med deres kunnskap med min. Jeg fortsatte å leve tilbaketrukket, bortgjemt, det var en vanskelig tid, uansett hvor mye skjønnhet jeg kunne se, uansett hvor mye medfølelse jeg måtte ha, visste jeg at det bare var én vei ut. Jeg ville aldri skade noen, jeg ønsket bare at de skulle la meg leve, så jeg bega meg ut i den kampen som var konstant, for de var alle sterke, de var alle vesener, men det brydde jeg meg ikke om, og jeg hadde heller ikke noe å gjøre med resten av historien som vil . Jeg var hard mot kameratene mine, mot dem alle, jeg valgte ingen, jeg ville bare opprettholde hierarkiet i fengselet, og det gjorde jeg, alle adlød meg hvis jeg ville det, men jeg lot dem også leve, det var min måte, narkotika for at jeg skulle røyke og de kunne gå bra, det var de som ropte at skulle slutte fordi veien var , en hard vei...

Det var annen , det var vinn eller forsvinn.

Til tross for alt dette klarte jeg å finne den harde veien, jeg visste at jeg kunne komme meg ut midt i straffen, jeg visste at jeg også kunne komme meg ut på slutten av straffen, jeg snudde alt, med andre ord, jeg bekymret meg ikke, for jeg hadde det bra, jeg hadde fengselet under min kommando, alle kompisene mine var der, det var da jeg ble mer rasende av følelsen av å være, jeg visste at jeg hadde allierte. Jeg fulgte ondskapens vei, jeg ble tolket som det, jeg trodde jeg var løven, men jeg var avhengig av heroin, en vanskelig ting å gjøre, å konsumere. Jeg gikk i kamp, en kamp som ikke har noen like, jeg møtte dommere og lærere og assistenter, vaktjefen, jeg hadde nytte av dem noen ganger, men ikke mange, men de var ikke nok til å si at jeg hadde det bra, fordi oppfølgingen brakte meg et problem, det største problemet av alle, jeg er eller jeg ikke, jeg vil eller jeg vil ikke, med andre ord, alt som vi kan strebe etter, var fortsettelsen av alt, jeg hadde lært, enda bedre, jeg hadde opplevd en situasjon etter separasjonen av min far og mor. Faren min var i militæret, moren min jobbet ikke på den tiden, så begynte hun å jobbe som renholder hos Curry og Cabral, hun jobber der fortsatt. Jeg likte moren min, jeg lærte ikke å leve med faren min, med andre ord, jeg levde, men jeg ble

Jeg var alltid i tvil, fordi han ikke hadde en god karakter, med andre ord, karakteren hans var ustabil, han var en militær som hadde en jobb i den portugisiske staten, og jeg ville ha mer, med andre ord, mer enn det han hadde bygget. Arvelighet ble imidlertid generert, eller rettere sagt vi ble vant til å være små, vi tar alltid hensyn til hvem som gir oss, det vil være det alle filosofene har sagt, tilnærmingen til foreldrenes eksempel, fordi eksemplet som blir gitt oss når vi blir født, er det eksemplet å følge av den som setter oss inn i verden, i dette tilfellet vil det være et globalt tilfelle, det er en far og en mor, det var arbeidet som var konklusjonen på at jeg vokste opp. Jeg ble det jeg er, et ydmykt, fredelig vesen som vet hvordan jeg skal leve, jeg regnes som en type, den som går og må mate seg selv, jeg ble det virkelige dyret, jeg møtte aldri fengselet på samme måte igjen, jeg ble den perfekte drapsmannen i alle situasjoner fordi jeg var i ferd å leve, og de visste at jeg var villig til å drepe for å leve, de valgte den virkelige typen som alltid, den som dominerer alle situasjoner, jeg sverget til meg selv at jeg ikke ville skade dem hvis de ikke skadet meg. Jeg fortsatte, rasende, alltid oppmerksom på alle bevegelser, eller reaksjoner, hvem de enn måtte være, på det globale nivået av følgesvenner, retning på nivået av alt som omfatter alt som er i rettferdighetens verden, for alt dette betalte jeg pris som var vanskelig å betale, for alt dette ble alt lagt inn i min begivenhet, alle kjente meg, og jeg kjente dem også.

Jeg kjente alle, det var perfektjonen i spillet, det var enhet, enheten til de som lever sammen og er i daglig kontakt med befolkningen, uavhengig av situasjonen; som tigeren jeg var, jeg visste ikke hvordan jeg skulle tilgi, de fryktet meg faktisk, de respekterte meg, det var ingenting å gjøre, vi snakker om et fengsel, vi snakker om mange ting, det omfatter en verdi som er vanskelig å oppnå, frihet, med mindre vi ikke trenger å gå gjennom de vanskeligste situasjonene i livet, avhengighet, Vi er forbrukere. Jeg ble det uovervinnelige dyret, jeg kalte meg selv løven, jeg kjempet mot dyr som var som meg, med enda tøffere kunnskaper, men jeg visste ikke hvordan jeg skulle tilgi.

Jeg visste at det var mange drittsekker og at deres livserfaringer hadde vært forskjellige, noen hadde vært barn av gode mennesker og andre hadde vært barn av dårlige mennesker, som alt dette vil jeg bekrefte tilstedeværelsen av alt som samfunnet har å gi, de lar identiske situasjoner gå uten å gjøre noe, alle trenger å ha det bra, Vi lever i et samfunn der alle ønsker å ha det , men det er det fine med å se sin neste, nærhet, hvis du kommer for det gode, ønsker jeg deg velkommen, hvis du kommer for det dårlige, ønsker jeg deg dårlig velkommen og du vil ta alt, all min dårlighet, men jeg vet også at jeg må gå, jeg kan ikke være så hard, de er mer enn mine barn.

mødrene, jeg måtte også respektere dem, jeg satte opp en regel for at alle skulle ha det bra, vel vitende om at kriminaliteten vedvarer og behovet er stort, jeg lot meg rive med av hendelsene, jeg ble den såkalte narkomanen, den som alle forakter, men jeg hadde verdi og ble anerkjent, ingen, ingen kom til å mangle respekt for meg, uansett hvor svak jeg følte meg i øyeblikket. Alle hyllet og respekterte meg, de ville ha mer av meg, jeg måtte være et forbilde, jeg måtte være snillere, mer medgjørlig og kjærlig.

Jeg betalte prisen ikke å vise dem det de ønsket å se fra meg, jeg var tøff, jeg var uhøflig, jeg gjorde alt til fordel for min beslutning, jeg kunne ha tjent mer, jeg kunne til og med ha hatt mer nytte av alt, de likte meg, de fortalte meg til og med drømmene sine, men jeg ble det jeg ønsket å være. Det var på grunn av situasjonen jeg levde i, innesperringen, isolasjonen, jeg hadde kvinner også, alt var dempet med platonisk kjærlighet, jeg elsket dem, jeg elsker dem.

Det handlet om å leve i nuet, jeg hadde store platoniske og amorøse forelskelser til det nærmeste, men jeg unngikk alltid å ødelegge noens liv for at jeg skulle få den vakre gleden, syntes ikke det var nødvendig, jeg var allerede fanget, jeg skulle ikke ødelegge noens liv hvis de ikke ødela mitt eget. Jeg var fortsatt forelsket, jeg var fortsatt

å elske slik jeg bare visste hvordan, de var alle en del av min kjærlighet, fordi de elsket meg, oppriktig, de respekterte meg, det var jeg som ikke levde godt, jeg var fengslet, jeg visste at jeg måtte kjempe for å vinne tilbake alt jeg hadde mistet, friheten, men det var da jeg ikke visste hvordan jeg skulle stoppe, direktørene, assistentene, pedagogene, vaktene ville få meg til å mykne opp, jeg ville ha forstått det, men jeg måtte også stoppe, stoppe alt, stjele, bruke, ødelegge andre menneskers liv, Men jeg var alltid god, jeg mishandlet aldri noen, jeg banket aldri opp noen hvis jeg ikke hadde en grunn til det, og selv om jeg gjorde det, ville det være vanskelig for meg å gjøre det, på grunn av selve menneskeheten, jeg tok alltid hensyn til moralske verdier, verdiene til hver scene, fordi jeg også er et vesen, men de visste at de kom til å få det største beistet de noensinne hadde møtt, men alt var programmert av meg, fordi jeg ville ha det slik, jeg lot dem vente, i frykt for at de skulle tape. Alt handlet om hensiktsmessighet, det var en hensikt å stå opp, konsumere og dominere, det skjønnte jeg tidlig, allerede før jeg havnet i fengsel, det var vanskelige timer, dager som aldri gikk, år som jeg måtte sone, jeg dominerte fordi jeg måtte kontrollere situasjonen kom etterpå, jeg spøkte til og med, men spøken kostet meg. Fordi åpen som lekte, åpen som lekte med morens fitte, døde jeg i et spill, fordi jeg visste hvordan jeg skulle kontrollere. Jeg var på trening for dagen, jeg ville øve litt, og jeg ba ham om å komme og øve med meg,

Jeg var en svak figur, det var bare for moro skyld, jeg klemte ham i nakken, han mistet bevisstheten, men i det øyeblikket kjente jeg en stramhet i meg som jeg ikke ville gjøre, som jeg ble vist, jeg lekte, jeg så på ham, jeg reiste meg og han gikk med meg, jeg sa til ham om alt var i orden, det var ikke motstridende svar, men da jeg så på ham fikk jeg følelsen av at det virkelig hadde skjedd, for han mistet bevisstheten. Jeg var, jeg var ikke klar over hvor sterk jeg var, og det var begynnelsen på det helvete jeg allerede hadde vært gjennom:

- Går det bra? Jeg var bekymret.

Jeg viste ham alltid medfølelse for øyeblikket, jeg ville ikke såre ham, jeg så på ham for å blidgjøre alt det onde, jeg hadde misforstått ham fra opplæringen, det var overdrevet fra min side, han endte med å ta livet av seg, det var alt i håp om en dag i dal av jøder.

Jeg håpet at jeg skulle leve i en jødisk dal, det var en enkel avveksling for meg, med andre ord, det var trening som jeg ikke var forberedt på, styrken min var på topp, jeg dominerte, fordi jeg visste hvordan jeg skulle dominere, men som i livet er det en pris, jeg betalte en høy pris for å være for mye mann i fengselet, jeg sonet opptil 5/6 av straffen min, med andre ord, enhver... Les mer

Fanger med en dom på mer enn seks år kan dra nytte av 5/6, det er en lov.

Men vi har midten av soningen, ca 2/3 og så 5/6. Jeg kom ut ved 5/6, det hele var et program som skulle gagne min biografi under mitt liv som innesperret, innelåst, jeg hadde med gode mennesker å gjøre, mennesker som jeg forhandlet med, som var en del av ledelsen, mennesker jeg til og med kunne elske hvis jeg ville, så siden tobakk, og det gikk ikke lenger, følte jeg et enormt hat mot disse menneskene. De var mennesker som ikke noe for meg, bare for sjefene på grunn av de oppgavene de utførte. Det var en nestleder som jeg satte høyt, hun var den første kvinnen som fikk en utfordring fra meg, jeg var lojal, men så tenkte jeg at jeg hadde gjort en feil, det var hun som nektet meg min første prekære løslatelse i løpet av 10 års fengselsopphold. Hun satte ikke pris på meg og forlangte at jeg skulle ta en narkotikatest, men jeg var for utspekulert til å skjønne at det ville stoppe der, så jeg ble innvilget tidlig løslatelse etter en søknad jeg sendte til dommeren. Hun innvilget meg fire dagers permisjon, på betingelse av at jeg ble hørt av sjefen, og de beordret det, innvilget ham fire dagers permisjon, forlenget på betingelse av at han tok narkotikatesten, med andre ord, manøveren, de visste det alltid, og jeg undervurderte ham også mange ganger, men jeg respekterte ham alltid, for han fortjente min respekt. De var vesener som

de gjorde sitt beste, men det skjedde, testen kom tilbake positiv for bruk av opiater, det vil si heroin, cannabis, hasj, men jeg spilte til min fordel da jeg søkte, jeg krevde alt jeg hadde å kreve, fordi jeg var en forbruker, jeg hadde bedt legen min Ana F. om en medisin, fordi det var under eller over en opphetet krangel at jeg gikk til henne for å få hjelp, på grunn av alt hun hadde hjulpet meg med, jeg ba henne om medisinen, kalt Tramal, og det var øyeblikket da jeg følte at jeg hadde en alliert, Dr Ana F. eller Tramal anklaget opiater under rutinemessige omstendigheter, det var situasjonen der jeg ville være ren. Jeg hadde testet positivt for opiater i narkotikatesten, det var da jeg la sammen 2+2, med andre ord, jeg ble renvasket av narkotikatesten av legen min, hun hjalp meg, hun ga meg bekreftelsesdokumentet til spørsmålet, narkotikatesten, som meg, anket avgjørelsen som hadde blitt tatt, min rett var å anke, jeg anket og søkte til den høyeste domstolen, dommeren i , det er den høyeste domstolen for fanger å bli sendt fri, med fordelen av å nyte midten 2/3 av straffen, en kamp fulgte, jeg fysisk angrep en fengselsvakt, det var ikke fordi jeg ville, han så etter mitt rykte var stor i et fengselsmiljø, respektert, men jeg bygde også denne respekten, respekt, ved å respektere jeg visste

Jeg kunne ikke spille mot systemet. Systemet råder seg selv fordi det må være sosial orden, alt kan ønske deg, trivsel, avgjørelsene var mangfoldige, jeg hadde alt, alt i min makt for å kunne dra nytte av 2/3-dommen, ettersom mitt rykte var stort blant vaktene og blant mine kamerater, det var vakter som også ønsket å utfordre meg og alt på et psykologisk, fysisk nivå og alt annet du kan tenke deg, fordi jeg visste at det kunne skje i de instansene jeg måtte følge, høringene ble innkalt til midten av 2/3 og 5/6 dommen også, søknaden var basert på renheten av min rapport om spørsmålet om cannabis screening; i søknaden fortalte jeg dommeren at analysene hadde vist chamon eller hasj, men ettersom jeg er et sosialt vesen, jeg har aldri levd i beskyttelse inne i fengselet, med andre ord måtte jeg forholde meg til resten av fængselsbefolkningen, og jeg fortalte dommeren at jeg ikke konsumerte noe på den tiden, det viste bare hasj, så det var logisk hvis jeg var sammen med folk som konsumerte og vi bodde sammen i et lukket rom, det var veldig normalt for meg å vise hasj fordi jeg pustet inn luften. De utsatte avgjørelsen om midlertidig løslatelse fordi det var jul og dommeren skulle reise bort i fjorten dager.

juleferien, men hun kom meg i forkjøpet og ga meg

Etter nesten to og en halv måned var det en lang tid med kvaler, da jeg ønsket å komme meg ut av , fordi

Jeg hadde vært der i mange år, ti år. Men jeg overvant det og holdt ut helt til den dagen jeg forlot det usikre arbeidsmarkedet, og jeg fikk fire dagers utvidet permisjon fra det usikre arbeidsmarkedet, som jeg fullførte med suksess. Men det skulle bli et tøffere fag for meg, for jeg måtte være mer respektfull og holde meg unna bråk, men så snart jeg begynte, to måneder i vikariatet, var det noen som ville komme i veien for meg, og så skjedde det. Jeg ble involvert i en slåsskamp der gutten ble behandlet litt dårlig, men jeg var heldig at han var et individ, et individ med en manns repertoar, vi ble innelåst i cellene, etter ordre fra etterforskningen, med dette ble vi hørt, jeg sendte et papir der jeg ba om unnskyldning slik at han ikke skulle få meg i klemme, det var ikke nødvendig. Først ville han ikke høre på gutten, for han sa at det ikke kunne være, det kunne ikke ha vært en spøk, for han hadde forsøkt å slå meg med en kniv. Så klarte han å akseptere guttens versjon og ringte meg og jeg fortalte ham den samme versjonen, at det var en treningsøkt, en spøk, at det kunne ha endt ille, han tok heller ikke den versjonen jeg hadde fortalt ham særlig godt, med andre ord, ettersom han var en beat guard, hadde han allerede mange års tjeneste og omgang med "casdatrolas", med andre ord, det er navnet som gis til dem som allerede har mange år i fengsel, ingenting skjedde meg eller gutten, de tok oss ut straffen.

Jeg fortsatte å leve et normalt liv, jeg begynte unngå problemer i enda større grad, jeg klarte å ta fire fridager til, og så skjedde det igjen, i mars 2007, jeg var 11 dager unna å kunne ta en ny fridag, i begynnelsen av april hadde jeg lurt en person med narkotika, med andre, jeg ga ham sand i stedet for ekte vare, han kom mot meg, jeg kunne ikke slå ham, for da ville jeg bli straffet denne gangen, jeg hadde allerede fått en advarsel, jeg bare forsvarte meg, og var det.

Men et problem kommer aldri alene, jeg lot det gå, det var det som skjedde som et resultat av denne grunnen, det som ikke kunne ha skjedd utspilte seg, en riga igjen, men denne gangen kom jeg ikke til å slippe unna med det, de kom til å kutte meg av, og det var det som skjedde. Jeg kalte en person til cellen min for å få litt informasjon, fordi denne personen ikke likte måten jeg var, og jeg hadde sverget til mannen som ga meg informasjonen, Nuno Maluco, en sann kriger, han hadde også prekære forhold som meg, jeg hadde sverget til ham på vegne av nevøen min, at jeg ikke ville gjøre noe, at jeg bare ville vite navnet hans, jeg insisterte i en hel dag på løftet om jeg ikke ville gjøre noe, vi var nesten ved cellens stengetid, jeg kalte personen til cellen min og spurte ham hvorfor han snakket om noe han ikke hadde gjort.

Jeg visste at Nuno Maluco aldri ville lyve for meg i en slik situasjon, han var en av de mennene jeg alltid respekterte, for han var også en ekte kriger, jeg følte meg sint fordi han fornektet meg og Nuno. Jeg overfalt ham, og det var da vakten kom inn i cellen min og så mannen ligge livløs på gulvet, på grunn av slaget jeg hadde gitt ham, men vakten så ingenting, han så bare den falne mannen, han kunne ikke si noe uten å ha vært vitne til det, men denne fyren var en tyster, det var det som ville komplisere situasjonen min. Men jeg visste at jeg ikke ville slippe unna det, for jeg hadde aldri tystet på noen, og de var ivrige etter å straffe meg for alt, ledelsen, sjefene, fordi jeg aldri holdt kjeft når fangene klaget over . Jeg ble alltid sett på som en slik, en forkjemper for disse sakene eller kampformene, og det var da jeg fikk fem dagers straff, jeg sonet dem på cella, det straff, jeg forsvarte meg med at vedkommende hadde følt seg dårlig og falt, og han sa sin versjon, at han virkelig hadde fått juling, og dette skjedde på et tidspunkt da mine 2/3 var i ferd med å bli vurdert. Jeg ville ha gode sjanser til å komme meg ut hvis det ikke var noe galt med meg, altså ingen disiplinærstraff i mellomtiden. Men denne gangen måtte jeg virkelig erklære meg ikke skyldig jeg ble hørt for mine 2/3, og jeg sa til legen at jeg var uskyldig og at jeg ikke hadde gjort noe,

Jeg tok ikke hensyn til dette, jeg følte meg forurettet over situasjonen, men jeg ventet på avgjørelsen, og avgjørelsen avskar meg muligheten for å komme ut på 2/3, slik at jeg bare kunne dra nytte av en ny vurdering, en vurdering av mine 5/6 av straffen, med andre ord, jeg ville komme ut på 5/6 fordi loven favoriserer det, favorisert i dette tilfellet, jeg ville komme ut ved 5/6 uansett, men det ville koste meg nesten 3 år til i fengsel, i stedet for å insistere på å anke for å oppheve dommerens avgjørelse slik at jeg kunne få en ny vurdering før 5/6, som jeg ville måtte tilbringe minst seks måneder i stillhet for. Straffen min ble utmålt i mars, jeg ble hørt i mai samme år for prøveløslatelse, avgjørelsen om 2/3-kuttet var ennå ikke kommet, det var da livet mitt kunne ha blitt enda mer komplisert, jeg følte meg , trist, men jeg visste også at mesteparten av straffen min allerede hadde gått. Det var da situasjon oppstod, denne gangen med en vakt, det kunne ha vært en situasjon som kunne ha gått over, hvis det ikke hadde vært for at vakten snakket til meg på en røff og hard måte, jeg fulgte ikke ordren hans, jeg slo ham i ansiktet, han var alene med meg, men en annen vakt kom til, han sluttet seg raskt til sin kollega og de angrep meg sammen, jeg slo ham ikke mer, de sluttet også raskt å prøve å angripe meg, de ba meg bare om å gå til venterommet på sykestua, de kom sjefer ...

Jeg fortalte dem at ingenting hadde skjedd, bare at jeg ikke hadde fulgt ordren, for siden vakten fortsatt blødde fra munnen, visste de at det hadde vært en aggresjon på noen måte, fra en enkel aggresjon eller til en utilsiktet situasjon, og det det jeg fortalte dem, jeg hadde ingen grunn til å angripe vakten, jeg snakket til og med godt til ham, jeg fortalte dem også at det hadde vært et uhell, og det er det jeg alltid har hevdet.

De låste meg inne i påvente av undersøkelsen, ringte sikkerhetsavdelingen i Jewish Valley, de ringte innleggelsen. Men jeg var forberedt på å gå videre med min tese om at det virkelig hadde vært en ulykke, jeg kunne ikke innrømme at det var en ufrivillig handling, da ville jeg ha tapt. Så jeg måtte basere meg på at hvis jeg ville gå videre med denne tesen, måtte det være en motsetning mellom vaktene. Vakten Leite var den som ble overfalt, men han skrev heller aldri at jeg faktisk overfalt ham, det var den andre vakten som laget rapporten, som hadde tatt med seg en gutt dit som var under beskyttelse, han hadde også gått til sykestuen, det er rutine, ettersom fangen er under beskyttelse, må han ledsages av vakter, jeg vet virkelig at han så hva jeg gjorde, fordi han var vitne til alt, så det var han som laget rapporten til meg for å bli straffet med en disiplinær sanksjon som også tok meg til retten.

Men den dagen jeg ble avhørt på statsadvokatens kontor, fikk jeg vite at det var reist sak mot meg for et påstått overfall på vakten Leite, men den personen som fulgte meg den dagen var vakten Oliveira, denne vaktens historie med meg var et vennskap jeg fikk inne i fengselet, jeg var på et kurs i dataprogrammer, jeg hadde en monitor som het Lina, jeg forelsket meg i henne utilsiktet, og denne vakten, Oliveira, likte henne også, og han kuttet henne. Han visste at jeg likte henne og hun likte meg, så det var der båndet begynte, han ble venn med meg, han kunne ha snakket stygt om meg for å få henne, han begynte å snakke mer med meg, og han lyttet til mine forklaringer på statsadvokatens kontor, og han skrev ned alt jeg hadde sagt, jeg hevdet at det var et uhell, for jeg hadde aldri forestilt meg at denne vakten ville hjelpe meg, han glad i meg, etter det havnet han i Monsanto, et fengsel som ble ombygd til et fengsel som var et fengsel som var blitt ombygd fra et vanlig fengsel til et høysikkerhetsfengsel, det var der i mai 2007 at fengselet ble innviet, i mellomtiden dro jeg til Monsanto fordi jeg måtte vente på at prosessen skulle utfolde seg, et komplisert fengsel som var laget for å huse terrorister, mer voldelige forbrytelser, kriminelle organisasjoner, vi blir alltid overvåket, hele tiden, fordi vi lever i et hardere regime, det vil si, til å begynne med er fangene i et hardere regime.

De var alle lenket fast med håndjern for å forlate cellen, og de hadde bare én times rekreasjon om dagen. Men jeg kom dit først i mai 2008, og jeg tok også dette regimet med å være innelåst på en celle i lang tid, men jeg fikk ikke håndjern lenger, jeg fikk et regime som ikke var åpent, men vi hadde andre aktiviteter, vi hadde fotball, håndball og gym, vi kunne også gå på biblioteket, men alt var spredt, det var ikke på samme dag.

Jeg gikk for å svare og forsvarte den samme oppgaven igjen, men da jeg gikk ut av bilen for å gå til , så jeg at konstabel Leite, gjerningsmannen, var ledsaget av konstabel Oliveira, og jeg hadde langt fra forestilt meg at jeg skulle få meg en herlig overraskelse da jeg begynte å lytte til konstabel Leites forklaring, jeg hørte oppgaven som jeg hadde forsvart da jeg ble avhørt på statsadvokatens kontor, og det var da jeg følte at konstabel Oliveira hadde hjulpet meg. Retten hevdet også at de ikke var overbevist om at det virkelig var en ulykke, men de gjorde det de måtte gjøre, og hvis det ikke finnes bevis på det motsatte, kan ingen dømmes. Jeg ble frikjent, og advokaten min var også utmerket, for jeg hadde ventet på rettssaken i høysikkerhetsfengselet Monsanto, de ga meg en vurdering, jeg var nøyaktig to måneder unna løslatelse, og de overførte meg til interneringsanstalten i Alcoentre, jeg hadde allerede tilbrakt tid i det fengselet, jeg hadde en overføring som jeg ikke trengte.

Det var etter flere krav som jeg allerede hadde stilt i fengselet, det er et åpent regimefengsel som kalles fangekoloni, da jeg hadde to måneder igjen sendte de meg tilbake dit, for å gå ut på gaten, jeg dro.

Jeg ville virkelig være i et åpent fengsel, for jeg tilbrakte halvannet år i Monsanto, og uansett hvor mange jobber vi gjør der, er det et veldig lukket regime.

Det var umulig å få tak i narkotika der inne, for ingen mat eller noe annet utenfra kunne komme inn, besøket hadde et glass som ikke tillot fysisk kontakt, men jeg sa alltid til meg selv at av alle de dårlige tingene som skjedde med meg, hadde jeg godt av å slutte heroin.

*** NEDLEGGELSE ***

PINK FLOYD - US AND THEM

" Oss og dem

Og når alt kommer til alt, er vi bare vanlige
menn

Bare Gud vet

Det er ikke det vi ville valgt å gjøre Fremover
ropte han bakfra

Og den fremste rekken døde

Og generalen satt Og
linjene på kartet beveget seg
fra side til side

Svart og blå

Og hvem vet hvem som er hvem og hvem som er
hvem Opp og ned

Og til slutt er det bare rundt og rundt Har
ikke hørt at det er en kamp om ord

Plakatbæreren ropte

Hør her, sønn, sa mannen med pistolen. Det er
plass til deg der inne.

"Jeg mener, de kommer ikke til å drepe deg, så hvis du gir dem et raskt, kort, kraftig sjokk, vil de ikke gjøre det igjen. Skjønner du? Jeg mener at han slapp lett unna, for jeg ville ha gitt ham juling - jeg slo ham bare én gang! Det var bare en forskjell

Det vel ikke så lett være uenig, men gode manerer koster vel ikke
noe?"

Ned og ut

Det kan ikke hjelpe at det er mye av det om With,
uten

Og hvem vil benekte at det er det kampene handler om?

Unna vei Det er
en travel dag

Jeg har ting å tenke på, for jeg
har ikke råd til te og en bit"

Den gamle mannen døde

COPYRIGHT© PINK FLOYD
